



# Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

Anul IV.

No. 1.

## CUPRINSUL:

Regele în biserică	— — —	Dr. Nic. Brînzeu
Fratele Constantin	— — —	Al. Lascarov Moldovanu
O operă necunoscută alui A. Bunea	— — —	Dr. Ion Georgescu
Nevinovăția copilărească	— — —	Cornel Andrea
Dumnezeu	— — — — —	A. G. Delafintînele
Despre femeie	— — — — —	Dr. T. Potcaș
În noaptea de Crăciun	— — — — —	Val. Gr. Sima
Gânduri pentru ziua Unirii	— — — — —	Dumitru Mercea
Glasul celui ce strigă în pustiu	— — — — —	Mihail Robu
Flori de crin	— — — — —	† Susana Panea
Nu plânge mamă	— — — — —	Ionel I. Șugar
Viața, roman	— — — — —	Sabin G. Truția
Criminalii cei mai ordinari	— — — — —	Teofil A. Bălibanu
Scrisori :	— — — — —	Ionel
Bibliografie (pag. 2, 8, 9)		
Cronica		
Răspunsuri		
Posta Redacției		
Posta Administrației		

Biblioteca Universității Regala Ferdinand I,  
din CLUJ.  
Nr. 70 19.16  
EXEMPLAR LEGAL.

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: ȘIMLEUL-SILVANIEI

**Scopul Revistei :**

Să apere femeia și tineretul de imoralitatea ucigașe.

Să dea **nutremânt sufletesc curat**, trecut prin prisma purificătoare a moralei creștine.

Să sădească în inimile tinere „adevărate flori de crin“ și să le păzească intactă nevinovăția și curățenia lor sfântă nepătată.

Să readucă societatea românească la Isus, prin **presa și acțiunea creștină**.

Să apere **morală lui Hristos** — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca.

**Patroana Revistei****Roagă-te pentru noi!**

„Flori de crin“ va vesti pretutindeni deviza Țării noastre : „**Nihil sine Deo**“ și se va sili ca — amăsurata cestei Devize — să dea sfaturi creștinești pentru **mame**, ca ele să poată da o **bună educație** fiilor; îndrumări pentru **soții**, ca să fie „**îngerul păzitor**“ al familiei; și va fi o **călăuză dreaptă și sigură fetelor cari**, se vor avânta în mijlocul lumii pline de pericol.

**„Flori de crin“**

revistă feminină, literară-religioasă  
Șimleul-Silvaniei.

**COLABORATORII REVISTEI:**

**Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Aurel Aldea, Dr. Ion Banea, Antoniu Bălibanu, Ioan Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, M. Theodorian-Carada, Ion C. Cătuneanu, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Prof. N. Comșa, Augustin Cosma, A. G. Delafîntînele, Petru Dulfu, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry, Nicolae Fântănariu, Dr. N. Flueraș, V. Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Mia Frollo, Gala Galaction, P. Ion Gârleanu, Volumnia Dr. Gheție, Dr. Ioan Georgescu, Ovidiu Hulea, Alexandru Ionel, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobonțiu, Dr. Titus Malai, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, Dumitru Mărgineanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, George Perneșiu, Vintilă Peirescu-Vrancea. Elena Pop Hossu Longin, Dr. Ionel Pop, Dr. Romul Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, Olivia A. Poruțiu, Pr. Căp. Dr. Teodor Potcaș, Dr. Emil Precup, Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadășiu, P. Dr. Coriolan Sabău, Valeriu Gr. Sima, Ioan Tătăran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Truția, Ilie Vetișan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.**

Redactor :

**P. Teofil A. Bălibanu**

Colaborator intern :

**Prof. Cornel Andrea**

Administrator :

**Cornelia Petrișin**

**REDAȚIONALE:** În afară de colaboratorii numiți ai Revistei, vor putea scrie toți, cari de dragul lui Iisus, al Bisericii și al Neamului, vor vrea să pună o mică petriceică la Templul Spiritual, ce vrem să clădim, spre slava lui Dumnezeu, mântuirea sufletelor și binele Neamului Românesc. De aceea, încercările începătorilor nepretențioși vor fi tratate cu multă bunăvoință. Redacția își rezervă însă dreptul de a modifica — după trebuință — manuscrisele întrate. Cele nepublicate, vor fi distruse. Sunt preferate articolele scurte (scrise citeț pe o pagină și nu cu rânduri înghesuite) și cari corespund „scopului“ revistei. În rândul colaboratorilor vor mai putea fi introduși numai aceia, pe cari Comitetul de Redacție — după colaborări efective — va afla de bine să i introducă fără a fi nevoie să se ceară aceasta.

**Administrative :** Abonament anual 120 lei (pentru studențime 100 pt. societăți și instituții 200).  
Abonament de încurajare 300 lei.

Schimbările de adresă, rugăm să ni-se comunice imediat.

**Bibliografia.**

Făcând rechizitoriul omenirii căzute în păcatul strămoșesc, marele poet francez, **Alfred de Muset**, zice: „Toți bărbații sunt mincinoși, nestatornici, falși, flecari, ipocriți, truși sau lași, vrednici de dispreț și sensuali; toate femeile sunt perfide, viclene, vanitoase, curioase și depravate“.

Oricât de exagerat, acest rechizitoriu se verifică, din nenorocire, prea adeseori în viață.

Virtuțile contrare acestor păcate și vicii sunt rarități, uneori minuni; iar cei ce le deprind, sfinți.

Așa e mica floare a Carmelului, Sfânta Tereza din Lisieux.

Deși a avut și până acum câteva biografii ale ei, deși e transpusă în românește (la Blaj) chiar celebra ei autobiografie „Istoria unui suflet“, totuși nu va fi cetitor și mai ales

cetitoare, care să nu străbată cu cea mai vie incântare lucrarea d-lui **I. M. Rașcu**, La Lisieux cu sfânta Tereza (120 pagini, 40 lei la autor, București II, Strada Sofia 10 sau Soc. Ioan Gură de Aur, Oradea, Parcul Ștefan cel Mare 8.) Pe când cele de până acum sunt traduceri sau prelucrări mai mult sau mai puțin izbutite, aceasta e originală. D-Sa n'a dat gata această lucrare în câteva săptămâni, ci a purtat-o zece ani în suflet. Zi de zi i-a cetit nu numai autobiografia, ci și minunile, corespondența, apoi s'a luat pe urmele ei, a văzut casa copilăriei, școala la care a urmat, mănăstirea în care s'a retras, hainele și lucrurile ce le-a avut etc. și când sufletul i-a fost plin, a început să scrie. De aceea scrisul D-Sale e ca o revărsare de ape mari: curge maestos, puternic, cuceritor. E cea mai frumoasă viață de sfânt scrisă în românește. În d. I. M. R. învățatul e dublat de un poet rafinat. Nu cităm nimic pentru

a ne dovedi spusele, fiindcă va trebui să cităm prea mult (întreaga lucrare). Lăsăm cetitoarelor plăcerea de a descoperi în fiecare capitol, mai bine zis în fiecare strofă a acestui poem, frumusețile sămănate cu atâta imbelșugare. Incheiem cu această reflexie a S. Tereza care justifică nu numai viața retrasă din mănăstire, ci și răspândirea acestor fel de scrieri: „Apostoli cărțiră împotriva Magdalenei; același lucru se petrece și cu noi. Creștinii cei mai fervenți găesc că suntem exagerate, că ar trebui să servim pe Isus alături de Marta, în loc să-i consacram vasele vieților noastre cu miresmele ce le cuprind. Și totuși, ce importanță are faptul că vasele se sfărâmă, câtă vreme Stăpânul nostru a mângâiat și lumea, fără să vrea, e silită să aspire parfumurile care se exală din ele? O, parfumurile acestea sunt foarte trebuincioase, ca să curățe atmosfera nesănătoasă pe care pământeni o respiră!“ I. GEORGEȘCU.



# FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:  
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS

Dela „Agru“ Lugoj.

## REGELE IN BISERICĂ\*)

În marea catedrală ce se înalță în inima Lugojului, Liturghia a început la timp. Celebrată de patru arhieri, ea are nevoie de timp, să se desvolte în toată splendoarea — cu concursul alor trei coruri festive — ca exact la ora 12 să înceapă procesiunea.

Pe străzile orașului, frumos împodobite, mulțime de popor. El e așezat în cordoane drepte, dela gară până dincolo de piață, la biserica ortodoxă, și pe străzile pe cari va merge procesiunea; o parte e postat în piață, în fața catedralei. O liniște adâncă, gravă, stăpânește orașul. Numai în biserică se aud cântările ce laudă pe Dumnezeu în coruri...

Deodată, străzile, răsună de puternice urale. *Treizeci de mii de glasuri* strigă „Ura“, „Trăiască...“ „Ura“. Repede, ca strigătul, trece rândul de mașini dela gară până la biserică. Cum se zărește mașina, în care merge, mândru și frumos, Cel așteptat de popor, mulțimea nu-și mai stăpânește însuflețirea! Dar totul trece repede și iată-L în fața bisericii ortodoxe!

Episcopul eparhiot, înconjurat de clerul său, așteaptă în ușa bisericii. Maestatea îi ascultă discursul cu atențiunea cuvenită. Iar când îi întinde crucea spre sărutare, Regele Carol II. face o închinare ce tradează respect de formă, credință, în fond, cucernică sumisiune, — și sărută crucea. Se intră în biserică, episcopul stă pe amvon, Regele sub baldachin în fața străzii drepte. Incepe ectenia mare. Cu interes privește Maestatea Sa în jur, dar când zărește pereții și cupola negrite de focul de acum 100 ani, înalta-i atențiune pare deplin justificată. Dar abia pentru un moment. În decursul ecteniei mari, se fac obișnuitele policroame, după cari, la „pentru înmulțirea roadelor pământului“, — Majestatea Sa face un semn cu privirea, pășește spre episcop, sărută crucea cu aceeași închinare și, urmat de mareșali, ministri, de celealte notabilități și autorități, părăsește biserica.

Calea de circa 200 m., până la catedrala unită, în piață, e făcută pe jos. Vesel, fericit de a-și vedea poporul pe care atâta-l iubește și pentru care El

\*) Scriitorul acestor rânduri, la memorabilele serbări (7 Oct. 1934) dela Lugoj având rolul de aranșator al procesiunii, nu a putut să observe personal tot ce era de observat. De aceea, în expunerea de față se bazează pe observațiile făcute de d-l prof. **Ferdinand Dionne**, membru al misiunii franceze în Lugoj. Foarte exact, inteligent și minuțios observator, d-l Dionne, a făcut la toate ocaziunile de importanță (Încoronarea, vizita gen. Berthelot) pe raportorul ziarelor franceze, îndatorat pentru amabilitate, autorul îi aduce și pe această cale cuvenitele mulțumiri.

trăiește, — cu pași de militar, Maestatea Sa, în mijlocul unor noi aclamații, merge elegant în fruntea convoiului.

În acest moment, ne trec prin minte cuvintele psalmistului:

„Doamne, întru puterea ta se va veseli Regele și de mântuirea ta se va bucura foarte... Pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă... Mare este mărirea lui, întru ajutorul tău: mrire și marecuviniță vei pune peste el. Că vei da lui binecuvântare în veacul veacului: veseli-l vei întru bucurie cu fața ta. Că regele nădăduiește întru Domnul, și întru mila celui Preainalt nu se va clătina...“ (Ps. 20.)

În ușa catedralei așteaptă episcopii cu clerul; Regele se descoperă, se închină, sărută crucea și Evangelia. În acordurile imnului regal, intră în biserică, urmând celor șapte episcopi. Clerici îmbrăcați în alb formează două cordoane în mijlocul bisericii.

Cum intră în biserica admirabil iluminată, fața Maestății Sale devine radioasă. Și, dela tronul arhieresc, devenit tron regal, cu emblema regală deasupra-i, — Maestatea Sa își trece privirea asupra asistenței. Dar iată imnul regal s'a terminat și în față-I se postează P. S. Sa Nicolescu: citește acel admirabil discurs, în care vorbește de artă, emanație a dumnezeirei și de Biserica Catolică stâlp al monarhiei. Regele ascultă cu deplină satisfacție.

„*Carii pe Heruvimi cu taină-i închipuim*“, sună atât de frumos, dar aici parecă nu mai are rost: aici Heruvimii și Serafimii, Domniile, Stăpâniile și toate puterile cerești parecă se prezintă vii, plutesc pe boltă deasupra noastră, înconjurate de strălucirea aurului... Regele e oarecumva răpit de frumuseța vedeniei. Dar la primul „Dă-ne Doamne“ din ectenia ce urmează, o ușoară închinare a capului arată că El e unit cu noi în rugăciune. La „Ție Doamne“ aceeași ușoară mișcare.

„Pace tuturor!“ La gestul de largă binecuvântare al pontificantului întors către popor, Maestatea Sa își face cruce; nu prea repede, nici prea încet, cruce reglementară; din dreptul frunții la piept, dela umărul drept la cel stâng.

„*Ușile, ușile...*“ dă drum profesiunii de credință, ce unește pe toți, dela cel mai umil cetățean până la Rege. La „*Una, Sfântă, catolică și apostolică Biserică*“, privirea Maestății Sale se fixează asupra emblemei papale, așezată în față-I, pe amvonul de predicat. De acolo privirea trece la Mielul din firida de alături.

„Sfânt, Sfânt...” Maestatea Sa pare a se aprofunda în cântecul *celuia lalt cor*, al puterilor cerești, cari cântă neîncetat în fața lui Dumnezeu, preamărindu-L. La cuvintele „*Luați mâncăți*” și „*beți dintru acesta toți*”, Maestatea Sa se închină, conștient de sfințenia momentului. La „ale tale dintru ale tale” își reia poziția dreaptă, pe care o păstrează și la sunetul clopoțelului, sub epicleză.

La „*Cuvine-se cu adevărat*”, maestrul de vânătoare îi șoptește ceva Regelui; ce? nu se știe. Lumea crede că L-ar fi rugat pe Maesta Sa să stea jos; dar El aruncă o privire asupra publicului și urmărește cu atențiune Liturgia. În tot timpul, Maestatea Sa a stat în picioare și se spune, că așa face totdeauna în biserică; firește toată lumea e ținută să facă la fel, oricât de bucuros s'ar așeza pe fotolii domnii mai bătrâni. Maestatea Sa aruncă o privire spre cutare evangelist, pare că l-ar întreba: ce meditează acolo deasupra noastră? Dar urmează „*Tatăl Nostru*” și Regele se transpune în o sfântă reculegere, încât pare transfigurat; la aceasta contribui și un joc de lumină: cineva aprinde magnezic și în sclipirea ce urmează, Regele stă, cu statura-i înaltă, ridicat în glorioasă deasupra tuturor.

Sub durata cuminecării. El, prin ușile altarului deschise, petrece cu atențiune tot ce se face; în starea meditativă, în care se transpune din când în când, își evocă desigur figurile marilor Săi înaintași: Carol I, Ferdinand gloriosul Său părinte, ambii profund religioși; îi trece înaintea Ochilor și scumpul său fiu, Voivodul Mihai, a cărui formare sufletească îi zace atât de mult la inimă...

În decursul serviciului pentru binecuvântarea iconostasului și a picturii bisericii, Maestatea Sa e foarte atent, își mai evocă ființele cerești reprezentate prin penelul artistului. Urmează procesiunea.

*Procesiunea din 7 Oct. 1934 dela Lugoj:* tablou încântător, cum nu a mai fost și nu va mai fi altul! Cei ce au văzut-o, vor vorbi cu admirație despre ea, în toată viața lor! În frunte un cleric cu crucea, șeasă clerici cu ripizi; fanfara militară și corurile; 60 copii — băieți și fete — în costume naționale, 100 fetițe îmbrăcate în alb cu voal și cununi de mirese; 120 de preoți în odăjdii luminoase: 6 episcopi, al 7-lea, sub baldachin, poartă Preasfânta Taină. Urmează Domnitorul Țării, Regele Carol II sub baldachin purtat de membrii Agrului, între cari doi miniștri activi, de a dreapta și de a stânga merg alături elevi cercetași; vin apoi membrii guvernului, în frunte cu primul ministru: mareșalii curții, generali, înalți demnitari ai statului și un public select. Întreg convoiul se desfășoră cam pe o lungime de 500 metri, iar ruta care o face, e cam 1 klm. Procesiunea progresa lin, în cea mai perfectă ordine și reculegere, cântări armonioase străbat dela un capăt până la altul. Cu profundă emoție privește lumea din ferești și de pe balcoanele pavoazate cu flori și covoare; ca vrăjit privește poporul, ce umple străzile; unii au venit de departe, o noapte întreagă înghesuind trenul și au să supoarte încă alte fatigii, dar au ajuns la ceace poate nici nu visau: *au ajuns să vadă pe Regele*; va fi ziua cea mai memorabilă din viața lor; ochii le lăcrimează, inima le bate, tainic mulțumesc lui Dumnezeu...

Ian priviți-l: mândru, svelt, cu capul descoperit, în deplină reculegere, pășește în urma Preasfintei Taine și privind în dreapta și 'n stânga, parecă zice:

poporul meu, iată eu, Regele vostru, vă dau pildă, cum să iubiți Biserica, să Vă închinați lui Dumnezeu și atunci să știți că: *Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și Vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu...*

N'au lipsit, totuși, *incidentele*: două incidente drăguțe și abia observate. Un țăran iese din linie și sărută mâna Regelui. Ce fericit va fi fost acel țăran?!... Mai încolo, un voluntar se aruncă cu o cerere la Suveran...; bietul om, asta-i era ultima speranță!

Și procesiunea merge înainte, încet, maiestos, până se reintră în biserică, clerul până la altar, Regele la scaunul său. Atunci clerul urmat de Rege se întoarce până la ușe, acolo se desface în 2 rânduri. Maestatea Sa strânge călduros mâna Exc. Sale Nicolescu și cu un zîmbet regal, cu aceeași pășire suverană, părăsește biserica.

Abia uralele mulțimei mai arată direcția în care s'a retras mașina cu Înaltul Stăpân, pentru puțin repaos. A fost prima procesiune teoforică la care a luat parte Maestatea Sa, și cea mai impresionantă manifestație religioasă la care a participat Regele nostru în Țara noastră!

Canonicul Nicolae Brînzeu.

## Fratele Constantin

*Adunarea noastră se isprăvise:*

*După ce cântasem și ne rugasem laolaltă, am început a ne împrăștia spre casele noastre, într'o reculegere plină de șoptiri de preamărire pentru că Domnul ne îngăduise să ne adunăm.*

*Mergeam pe cale dimpreună cu un prieten mai vrâstnic.*

*Era un om aproape bătrân. Fusesse slujbaş — și acuma trăia ca pensionar, într'o căsuță depărtată, dimpreună cu „baba” lui, o femeie întoarsă și ea la credință.*

*Și prietenul — Constantin îi era numele — îmi spunea cu un glas potolit, din apele căruia se înălța, ca o mireasmă plăcută, mai ales smerenia:*

— „*Bag seamă, dragă domnule, că eu până acuma, la drept vorbind, am trăit degeaba, Umblam, făceam, dregeam, credeam că lucru mare săvârșesc, — dar, vasăzică, eu nu cunoșteam de loc adevărul... Orb am fost, surd am fost, fără simțire am fost, nimic am fost... Și eu, sârmanul care credeam a fi ceva, — ba, câteodată, chiar îndrăzneam a crede că-s lucru mare... Doamne — Doamne, ce prost am fost...*”

*Oprindu-se neașteptat din vorbă, grăi cu teamă:*

— „*Ce s'ar fi ales de mine, dacă nu aș fi cunoscut până la sfârșit pe Domnul?*”

*Și tot el își dădu răspuns:*

— „*Mărit să fii, Doamne, că m'ai invrednicit a fi și eu în turma ta...*” — și prietenul Constantin își făcu cruce.

*Zise mai departe:*

— „*Am fost greu bolnav acuz, în urmă... Am avut fierbințeală mare și dureri grele... Și stăteam cu gândul numai și numai la Domnul... Și era așa de bine... Și rugam pe Dumnezeu să-mi trimeată boală și mai grea — să mi se curețe sufletul de puzderia de păcate... Vai, dragă domnule, nu pot cu graiul meu slab să-ți spun cât de bine era în boala mea... Domnul a stat lângă sufletul meu necontentit... Ce erau durerile și fierbințelele, pe lângă dulceața cea fără asemănare a Domnului! Ce*

știm noi, oamenii, trușii și proștii, de toată aceasta mare bunătate a lui Dumnezeu?! Vai, tare mai suntem mărginiți la cuget — și răi la inimă! Și, cel dintâi, eu, acesta care mă vezi dumneata... Când gândesc la cel ce-am fost, mi se face scârbă... Ajută, Doamne, să nu mă mai întorc niciodată la strocul porcilor..."

Fratele Constantin vorbea cu mare jar sufletească — și, mergând, dădea din cap la dreapta și la stânga, ca și cum s'ar fi mirat adânc.

Mai zise :

— „Acuma mi se limpezește și cugetul când mă gândesc la copiii ce-au plecat la Domnul... Mai înainte îi plângeam cu tristeță și cu amărăciune... Dar acuz văd lămurit... Am să-i întâlnesc sus, la Dumnezeu... Sufletul mi se umple de bucurie, dragă domnule, — și nu mai

știu cum să mulțumesc lui Dumnezeu pentru toată învrednicirea..."

Tăceam — și cu duhal răpit, ascultam vorbirea cea smerită.

Și fratele Constantin, își încheie cuvântul, mai înainte de a ne despărți, zicând :

— „Înainte vreme, mă temeam de moarte... O, slăvit să fie Domnul Cristos, — acuma duhul mi-i liniștit... Aștept moartea cu pace și cu bucurie, căci bine știu că de va vrea Mântuitorul, iertându-mi păcatele, mă va primi să-i văd și eu chipul sfânt..."

Pe obraji fratelui Constantin curgeau șiroaie de lacrimi, iar mâna, când i-am strâns-o, îi tremura.

Ferice de tine, frate Constantin...

**Al. Lascarov-Moldovanu**

## O OPERĂ NECUNOSCUTĂ A LUI AUGUSTIN BUNEA.

Cu prilejul aniversării a 25-a a morții sale (30.11.1934)

În 1886, mitropolitul Ioan Vancea pleacă, împreună cu episcopii sufragani, în pelerinaj la Roma.

Mitropolitul ia cu sine și pe tânărul preot Augustin Bunea.

Acesta avea să aducă multe servicii prețioase nu numai chiriarcului său, ci și celorlalți episcopi: lui Mihail Pavel dela Oradea, lui Ioan Sabo de Gherla și lui Victor Mihályi dela Lugoj.

Cel dintâi și cel din urmă dintre aceștia aveau să-i gratifice, la slârșitul călătoriei, câte un obiect prețios, drept amintire.

De dragul celui dintâi, descrie dânsul această călătorie într-o lucrare ce se păstrează și astăzi între manuscriptele Bibliotecii Episcopiei Române Unite din Oradea Nr. 20 și e intitulată „Caletori'a Escelentiei Sale Dr. Ioanu Vancea de Butés'a, Arhiepiscopu și Mitropolitu de Alb'a Iulia și Fagarașiu întreprinsa la Rom'a în anulu 1886 împreuna cu Ilustritatile loru: Michailu Pavelu, Episcopulu Oradei Mari, Dr. Victoru Mihalyi, Episcopulu Lugoșului și Dr. Ioanu Szabo, Episcopul Gherlei și cu Dr. Augustinu Bunea, oficialu metropolitănu“.

După aceasta lucrare, dăm câteva amănunte asupra interesantei călătorii.

La început, era vorba să se organizeze un pelerinaj mixt, de clerici și de mireni. Cercetându-se mai deaproape cauza, s'a aflat că ea nu se poate realiza, în forma aceasta: întâi, din motive financiare și, al doilea, din motive politice. Guvernul țării, poate, nu ar căuta cu ochi buni la o societate atât de mare ce ar merge la leagănul neamului românesc — era răspunsul general. De aceea, se face întâi pelerinaj românesc la Roma, în cadre foarte restrânse; numai prelații.

Distinșii chiriarchi pleacă din Buda-Pesta spre Nagy-Kanizsa—Pragerhof—Adelsberg (acum Postumia) —Bologna. Aici, vizitează celebrul ei cimitir (campo santo) cu mausolee și portice neintrecute, apoi Universitatea (arhiginnasio), atât de renumită pentru catredrele ei de drept canonic și civil. Monedele vechi ale acestui oraș purtau inscripția: „Bononia docet“. Au vizitat și faimosul turn Asinelli, despre care un vers latin spunea: „Unus Papa est in Roma, una turris in Bologna“.

Alt popas e la Firenze (Florența). Dacă Italia e grădina Europei, regiunea Padului, a Arnului și întreaga

Lombardia e grădina Italiei. Aici, se încântă de frumoasa catedrală Sfânta Maria a florilor (Santa Maria dei fiori). Deși mai înaltă decât cea din Roma, cupola acestei catedrale, făcută de Brunelleschi, se înalță ușoară, aproape vapoasă, în văzduh. Lângă ea, clopotnița lui Giotto, un turn fără pereche în eleganța arhitecturii. Față în față, așa numitul bapisteriu, zidit în veacul VII, și întrebuințat drept catedrală, până la 1128. Poarta principală a acestui bapisteriu de Ghiberti e așa de frumoasă, încât, după părerea lui Michel-Angelo, florentin și el, ar merita să fie poarta Paradisului.

De aici, trec alături în capela principilor de Medici. În sacristia acestei capele, se minunează de cele patru statui, capodopere ale lui Michel Angelo; Ziua și Noaptea; Crepusculul și Aurora. Despre „Noapte“ aminteste versurile atât de expresive ale G. B. Strozz:

„La Notte, che tu vedi in si dolci atti  
Dormire, fu da un Angelo scolpita  
In questo sasso; e, perché dorme, ha vita:  
Destala se no'l credi e parleratti“.

Adică: „Noaptea, ce o vezi dormind în ținută atât de dulce, a fost tăiată în stâncă de un Inger (Michel-angelo); și, pentrucă doarme, are viață: dacă nu crezi, așteapt'o și-ți va vorbi“.

La aceste versuri, sculptorul, care era și poet răspunde în aceste versuri, făcând aluzie la libertatea, atunci pierdută, a Florenței:

„Grato m'è il sonno, e piu l'esser di sasso,  
Mentre che'l danno e la vergogna dura.  
Non veder, non sentir m'è gran ventura:  
Pero non mi destar; deh parla basso!“

Românește: „Plăcut mi-e somnul, și mai plăcut că sunt de piatră, până când ține dauna și rușinea. Mare noroc pentru mine că nu văd, că nu simt: De aceea nu mă trezi; te rog, vorbește încet!“

Au trecut și prin celebra „Galleria degli Uffizi“ și „del Palazzo Pitti“, precum și prin Panteonul dela mănăstirea franciscană „Santa Croce“, unde e chenotaful lui Dante Alighieri, construit de genialul Michel-Angelo, purtând inscripția: „Onorate l'altissimo poeta!“ (Cinstiți pe marele poet!)

N'au uitat să caute în biblioteca de lângă San Lorenzo decretul original al unirii bisericilor, adus în Sinodul ecumenic din 1437, ținut acolo, căutând să

descifreze iscălitura mitropolitului Damian al Moldovei și a protopopului Constantin.

La Roma stau 11 zile. În capitala celor două lumi, vizitează, nu numai biserici și monumente — înainte de toate „San Pietro” și „San Paolo fuori le mura”, — ci și o mulțime de personalități de seamă din lumea ecleziastică.

Cardinalul Simeoni, prefectul Congregației de Propaganda Fide, primește într-o audiență specială pe chiriarhii români, în frunte cu mitropolitul Vancea, spunându-le memorabilele cuvinte: „Biserica voastră se distinge între toate bisericile de rit oriental” (Ecclesia vestra praecellit inter omnes rituum orientalium ecclesias).

Au fost și la Cardinalul Pecci, fratele Papii de atunci Leon XIII. Acesta a spus reprezentanților români, cât de mult ține augustul său frate nu numai la Biserica Română Unită, ci la întregul Neam Românesc.

În ziua de 29 Mai 1886, au fost primiți în audiență specială de însuși Papa Leon XIII.

După obișnuita binecuvântare împărtășită de Sf. Părinte, mitropolitul Vancea a rostit o scurtă cuvântare, prezentându-i și o frumoasă adresă omagială, legată în mătasă, exprimând simțăminte de recunoștință și de dragoste ale Românilor Uniți pentru Scaunul Apostolic al Romei.

Nu cunoaștem textul cuvântării și al adresei omagiale din chestiune. Bunea însuși vorbește numai în treacă despre acestea. Cunoaștem, însă, frumoasa cuvântare rostită la 24 Decembrie 1887 de același mitropolit Vancea în fața Papei Leon XIII, cu prilejul apropiatului jubileu de 50 ani al preoției sale.

Fiind foarte frumoasă și substanțială, aceasta cuvântare — Papa însuși o numește „nobilissima” — o redăm, în cele următoare, în traducere românească:

„Prea Fericite Părinte, se apropie, în sfârșit, ziua mult dorită de care se bucură toată Biserica și care face să salteze toată lumea creștină.

Căci în aceea zi toți vor vedea limpede că Părintele milelor și Dumnezeu a toată mângâierea a binevoit a hă.ăzi Sfinției Voastre, oesace regeșcul proroc făgăduise zicând: „Că întru mine a nădărdit... oerotl-l vou... cu dănel sunt în neoz, scoate-l vou și-l vou preamări... cu lungime de zile-l vou umplea: și vou arăta lui mântuirea mea”. (Psalm XC. v. 14—16)

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, Sfinția Voastră în ziua dintâi a anului viitor va prăzni jubileul de 50 ani al preoției Voastre spre bucuria și fala întregii lumi creștine, fiindcă Sfinția Voastră, — lumină trimisă din cer — e proslăvită de Dumnezeu așa, încât partea de slavă și de mântuire ce Dumnezeu o hărăzește ospului, se revărsă cu îmbelșugare de mărire și de ferioire și asupra tuturor membrilor.

Și cu drept cuvânt! Sfinției Voastre, căpetenia și păstorul suprem Va încredințat Domnul paza întregii sale turme, când a spus fericitului Petru, vârhovnicul apostolilor, să pască mielușii și oile sale și când i-a dat puterea să-și întărească frăpi în credință.

Afară de aceea, datorita voastră, ca locuitor al Domnului pe pământ, este „grija veche și neodormită de a orândi răul unde este și de a lăzda binele”. Tot datorita Papii dela Roma, capul Bisericii, este să taie ca un doctor părțile infectate ale trupului Bisericii, cele bolnave să le îngrijiască cu bunăvoință părintească, pe cei ce s'au tămăduit din boală să-i îmbrățișeze cu simțăminte de dragoste atatornică, pentru a nu recădea din

nou în boală și să păzească pe toți de stricăciune cu învățătura adevărului și cu legi înțelepte pentru mântuire.

În adevăr, de Sfinția Voastră, care sunteți răzazați în culmea ierarhiei apostolice și sunteți luminat de înțelepciune cerească și strălucit atât de mult prin virtuțile de căpetenie, se minunează cu uimire toată lumea și Vă cinstește cu fală.

Căci oine nu știe că Sfinția Voastră, ca apostolul cel mai mare al păcii, în timpul scurt al falnicului său pontificat, a adus paosa atât de mult dorită de întreaga Biserică în foarte multe țări cu deplină izbândă; ba ați împăciuit deplin și norocos chiar și împărății lumești învrăjbite; apoi și dat sfat stăpânirilor lumești să-și potrivească legile învățăturilor creștine, lumii chinuite de atâtea necazuri i-ați arătat leacurile cele mai foloșitoare, așa încât Sfinția Voastră n'ați lăsat nimic neîntrebunțat, pentru ca poporul creștin să poată duce viață cu mult mai ferioită decât o ducea aievea.

Iar oesace apostoleasca răvră a Sfinției Voastre a făcut pentru răspândirea religiei catolice, mai mult am putea arăta în simțăminte de mirare, decât în cuvinte.

Oare nu ne dăm seama cu toții de dorința și năzuința neobosită a Sfinției Voastre de a readuce la unitatea Bisericii catolice singurā mântuitoare, pe popoarele răzărutului, reținute încă în ceața feluritelor greșeli și prejudecăți! Dovadă sunt necontenitele chemări pentru îmbrățișarea unității de credință, făcute răzăritenilor; apoi misiunile apostolice pe cari le trimiteți acolo cu atâtea înțelepciune; în sfârșit, atâtea sperăminte ridicate cu cheltuiala Sfinției Voastre pentru apropierea sufletelor.

Și, ca să nu amintim de cele multe făcute în feluritele țări ale Europei, Americii, Asiei și Africii, în cași grija apostolică și zelul neobosit al Sfinției Voastre a făcut atâtea minuni, ne oprim numai la România, țara vecină cu patria noastră, a cărei ocașeni, născuți din sânge roman, ne sunt conșionali, sunt iubitori de adevăr și ne fac să nădărdim că Biserica Romei, reorganizată în ierarhia ei de acolo, prin osteneala Sfinției Voastre, cu ajutorul Sfintei Uniri, va spori din zi în zi.

Mai mult, minunata răvră apostolească a Sfinției Voastre a înseninat cu soția adevărului și a mântuirii prin Christos chiar îndepărtatele ținuturi ale Indiilor, dându-le și aostora o ierarhie, așa încât, cu drept cuvânt, se poate spune că Sfinția Voastră sunteți nu numai capul cel mai treaz al Bisericii lui Christos, vestitorul neobosit al adevărului dumnezeesc și scutit de orice greșală, ci și cel mai mare binefăcător al lumii întregi.

Ce e de mirat, deci, dacă atât conducătorii cât și supușii din lumea întreagă vin pe întrecute să Vă arate simțăminte lor de adâncă cinștire și de sinceră iubire.

Însuflețiți de asemenea simțăminte venim și noi, episcopii catolici de rit românesc la Roma, cetatea eternă, să cinștim Scaunul Ferioitului Petru, centrul adevărului catolic, cari, deși suntem din mare depărtare, din provincia bisericăască de Alba-Iulia și Făgăraș, totuși prin credința nădejdea și dragostea noastră suntem totdeauna aproape de Sfântul Scaun Apostolic. Grăbiți la Sfinția Voastră, Prea Fericite Părinte, încălziți și de dorința, ca, pășasindu-ne turmele, să fim întăriți prin sfaturile părintești de căpetenia noastră și, precum în anul trecut, așa și acum să aducem în fața luminată a Sfinției Voastre cu inimă deschisă, expresiunea simțămintelor noastre de dragoste fiască, de adâncă închinare, de credință neolătinată, atât în numele nostru, cât și al eparhiilor și al întregului nostru popor credincios.

Binevoiască, deci, Sfinția Voastră, a primi cu obișnuita bunătate părintească aceste daruri duhovnicești ale

noastre, la cari adăugăm din tot adâncul sufletului nostru rugăciunea psalmistului, ca Atotputernicul să Vă țină pentru Sfânta sa Biserică întru lungime de zile; să puteți desrobi cât mai curând din mâna vrămașilor Biserica ce leagă atâtea nădejdi de Sfinția Voastră; să puteți vedea nu poate mult triumful drepturilor Bisericii Catolice și ale Sfântului Scaun Apostolic“.

Răspunzând Papa a laudat râvna și înțelepciunea cu care înalții noștri prelați conduc Biserica Unită, îndemnându-i să păstreze acest zel și aceasta destoinicie și pe viitor. După o convorbire de o jumătate de oră asupra felurilor chestiuni bisericesti, Sfântul de Părinte i-a binecuvântat din nou, invitându-i să împărtășească, la rândul lor, această binecuvântare clerului și poporului român de acasă.

Duioasă și mișcătoare a fost întâlnirea mitropolitului Vancea cu Sembratovich, fost arhiepiscop și mitropolit în Lvov (Lemberg), vechiu coleg al său în Seminarul Sancta Barbara din Viena, pe care întrigile politice l-au

scos din scaunul mitropolitan. Amintirea zilelor fericite, petrecute împreună la studii în capitala Austriei, a înduioșat adânc nu numai pe cei doi chiriarhi, ci pe toți câți s'au prilejit să fie de față. Au mai trecut apoi pelerinii români pe la Neapoli, Genua, Torino, de unde prin Lyon, se îndreaptă spre Paris.

E ciudat, însă, că, în aceste localități, chiriarhii noștri vizitează exclusiv biserici, muzee, monumente de artă, dar nu caută să ia contact cu personalitățile de seamă ale timpului. Nu fac aceasta nici la München, în capitala Bavariei. Care să fie cauza? Nu cumva, tot aceea pe care Augustin Bunea o semnaleză în introducerea acestei descriții de călătorie, anume că o asemenea apropiere de Francezii revoluționari și de Italienii iridentinști, n-ar fi fost privită „cu ochi buni“ de stăpânirea austro-ungară de atunci? Păcat, că nu mai trăește nici unul dintre pelerini să ne dea o lămurire.

P. Ioan Georgescu.

## NEVINOVĂȚIA DE COPIL : CONDIȚIE PENTRU A INTRA IN IMPĂRĂȚIA CEREASCĂ.

Dacă luăm bine seama, e și natural să fie așa. Acolo, unde Dumnezeu, nemărginita Sfințenie, tronează; acolo unde Isus Hristos, Dumnezeu-omul, carele a zis despre sine „Cine mă poate acuza pe mine de păcat“, este rege și judecător; acolo, unde Maica neprihănită este regină, mama Regelui și mama tuturor celor promovați de cetățeni ai cerului; acolo, unde Arhangheli, Serafimi, Heruvimi aranjează ceremoniile cultului dumnezeiesc-ceresc; unde nevinovați, cași Enoch, Avel, Ioan Botezătorul, Ilie; unde fecioarele sfinte, ce compun suita Reginei Fecioarelor, constituiesc gărzile de conducere și de închegare a rândurilor tuturor chemaților și asistenților Mielului nevinovat, carele a ridicat păcatele lumii, — evident, ca în acea împărăție să nu se dea întrare, decât ființelor absolut neîntinate și în special — fiind vorba de oameni — numai sufletele acelora să poată avea întrare, cari, asemenea copilului curățit de păcatul strămoșesc și (încă) neîntinat de nici o vină personală, nici cel puțin intenție, plan, sau dispoziție spre ceva rău pălpăind sau ființând în el, să fie curățiți de orice vină trecută, de orice uriciune, sau veleitate prezentă spre rău. Iar după judecata din urmă, și trupurile să fie tot atât de curățite și de curate.

„Cetățenii raiului“ ceresc se unifică cu Dumnezeu și prin Dumnezeu cu toții, ei între ei. Ce sfințenie absolută este Dumnezeu?! Ce sfințenie deplină reprezintă Fecioara Maria?! Ingerii?! De ce sfințenie sunt străbătuți ceilalți „drepti“ din ceru?! În consecință: cum s-ar putea realiza o unire între toată aceasta sfințenie și între cineva, care să fie numai cu un dram mai puțin nevinovat, decât copilul binecuvântat de Isus și încă neatins de nici o răutate?!

„De nu vă veți face cași unul din acești mici, nu veți putea intra întru împărăția ceriurilor“.

În urma acestei admoniții, acestei — am putea zice — amenințări a lui Isus, idealul multora din cei deveniți „drepti“, adeca membrii ai comunității raiului ceresc, a fost: nevinovăția copilărească. Cea mai tipică reprezentantă a acestor fel de „drepti“, este Sf. Terezia de pruncul Isus, „Sora mică“ din Lisieux.

...Așa înaintea lui Dumnezeu și conform judecării Lui.

Dar înaintea lumii, în „lume“ nu este așa. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi pe al său; dar fiindcă nu sunteți din lume, ci eu v'am ales din lume, vă urește pe voi lumea“.

Toți cei nevinovați, toți cei cu suflet de copil, au fost desprețuiți, au fost persecutați de „lume“. Avel a fost ucis; Enoch a fost răpit în cer de însuși Dumnezeu, ca să-l salveze de răutatea oamenilor; Ilie a trebuit să se ascundă 3 ani și 6 luni afară de patria sa, ca la urmă tot Dumnezeu să-l ia direct în cer; Ioan Botezătorul a ajuns în temniță și i-s'a tăiat capul; Sf. Ioan Gură de aur a fost surghiunit și în drum spre al doilea surghiu a expiat extenuat și părăsit. Cât a suferit Jana d'Arc nu numai din partea laicilor, ci chiar și din partea unor episcopi și preoți! Până când la urmă au ars-o pe rug... Cât a suferit Sf. Tereza de pruncul Isus, din cauza nevinovăției sale „de copil“, murind în etate abia de 28 ani! Așa Bernadetta Soubirou din Lourdes și alții și altele...

Dar să nu vorbim numai de sfinți. Oare „lumea“ pe cei cu sufletele de copil îi promovează? îi răsplătește și-i înalță? Oare sufletele nevinovate cinstite, capătă încredințare de conducere și de influență în lume“?! Dimpotrivă. Acestea sunt date înapoi. Sunt rău înțelese, birfite, judecate, desprețuite. Și de multe ori procedează ca lumea — „ululant cum lupis“ — și de-aceia, cari sunt aleși deja din „lume“. „Nu sunt sfaturile mele ca sfaturile voastre; pe cât sunt de departe ceriurile de pământ, așa sunt de departe căile mele, de căile voastre“, — zice Domnul Atotținătorul.

Judecata lumii nu se potrivește cu judecata lui Dumnezeu. Judecata lumii însă trece, pe când judecata lui Dumnezeu rămâne în veac.

În zilele acestea, când îl avem pe Isus prin serbătorile ce ținem — Crăciunul, Tăierea împrejur, Înțîmpinarea Domnului și altele — ca prunc în mijlocul nostru, spontan ni se impun acestea considerații. Privirile spontan ni se opresc asupra copiilor și a tineretului de azi. Și ne înfiorăm, când vedem atâtea precocitate, când vedem cât se depărtează mentalitatea și starea sufletească a copiilor și a tineretului de azi, de

mentalitatea și starea sufletească preconizată și contemplată de adevăratul învățător: Isus Hristos. Dacă și sufletele copiilor, a tinerilor, sunt atât de departe de nevinovăția de copil, impusă de Isus — dar' atunci sufletele și mentalitatea celor cufundați în viltoarea lumii, cum vor fi.?!

Ci educația copiilor în spirit religios trebuie intensificată și continuată și în etatea juvenilă: și la universitate. Să se instituie conferențieri religioși pentru academicieni și universitari, cari să țină în fiecare săptămână câte-o conferință religioasă, la care să fie obligați toți cei înscriși la vre-o facultate, a lua parte; să fie controlați prin index și invalidate examenele, dacă le lipsește aceste frecvență. Pe aceasta cale s'ar ajunge la formarea de asociații religioase, prin cari s'ar intensifica viața religioasă-morală și s'ar forma multe-multe suflete în nevinovăția preconizată și pretinsă de Isus. S'ar schimba mentalitatea și fața lumii. Impărăția lui Isus începe deja de aici de pe pământ.

Așa însă cum suntem acuma, cu adevărat: „din paradisul de-odată n-a mai rămas nimica pe pământ, decât floarea de roză și ochii de copil“.

Cornel Andrea.

## Dumnezeu

Plutesc pe mări îndurerat și greu,  
Să-l pot vedea venind pe Dumnezeu;  
Plutesc pe mări luate de furtună,  
Să-i pot atinge-o floare din cunună.

De-asupra-mi nouri, noapte de dedesubt,  
Sufletul mi-i turbure și supt;  
In față haos greu, în urmă besnă,  
Păcatul mi se leagănă de glesnă.

In adâncimea largă fără fund,  
Ochii vreau o clipă să-i ascund;  
Inima, în apă vreau s'o moi,  
Să nu mai fie plină de noroi.

Dar iată-L, Dumnezeu plutește lin,  
In mâni cu două ramuri de maslin;  
Și răscolind tăcerea depe ape,  
S'apropie de mine mai aproape.

M'atinge ca un tată peste frunte,  
Luându-mă pe-a mântuirii punte,  
Si-mi rupe a păcatelor inel,  
Cu două flori din suflet dela El.

A. G. Delafintinele.

## Cunoști tu calea ?

Chemări către suflet de Preotul Toma Chiricuță.

Un frumos volum de predici și îndemnuri duhovnicești, apărut, zilele acestea, la Tipografia „Fântâna Darurilor“, Calea 13 Septembrie, Nr. 74, București VI, pe care de asemenea îl recomandăm călduros.

## DESPRE FEMEIE.

I.

Adevărata frumusețe nu poate să fie pur senzuală; numai atunci e de fapt reală aceea, dacă peste fireasca grațiozitate pătrunde măcar o rază a frumuseții eterne. Dacă Creatorul femeiei imprumutase favoruri externe — cari de altcum sunt trecătoare, ca floarea primăvărată: nu-i anevoie mare să-l cunoaștem intenția, tendința și motivele. Acelea le-a semnalat și Adam deja: „Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre mamă-sa și se va lipi de muierea sa — și vor fi amândoi un trup“. (1 Moise; II. 24). Pendantul mijloacelor externe ale vânatului de plăcere în inimă e dorul de-a impune simpatie. Asta-i una dintre cele mai dăunătoare consecvențe și aci trebuie să relevăm, pe scurt, labirintele-i blestemate. A deveni plăcută înaintea logodnicului: e gest firesc; înaintea soțului; datorie determinată. Altmintrelea femeia poate să fie desigur — amabilă „demnă de iubire“ în față a toată lumea, — dar atracția ce-o caută și o găsește, trebuie s'o pătrundă și s'o învingă acel sentiment, al cărui nume este „precauțiune“. Dacă dorul de a plăcea trece peste aceste limite, sufletul îl răpește pe stânci prăpăstioase, unde multe pier naufragiate și de unde niciuna nu se întoarce fără pierdere penibilă.

Adică dorul de-a plăcea străduie spre aceea, ca în orice mod posibil să gradeze avantajele firești și dacă trebuie să le și suplinească. Principalul mijloc îi este luxul de îmbrăcăminte, ce în multe seamănă către goana de deliciu a bărbaților. Bărbatul se apleacă în jugul regulamentelor beuturii în cărciumă; femeia nu măi puțin e sclava modei tirane. Vanitatea feminină e demon clandestin, ale cărui slave servile sacrifică totul, monedă și avere, comoditatea vieții și sănătatea, ba și bunacuvință, morală. Moda în toaletă pretinde anumită lipsă de pudoare — și mai cu seamă în cercuri mai înalte — și doamne, altcum ireproșabile, cu ocaziunea balurilor, ceaiurilor dansante... aduc sacrificiul. Și de câte ori auzim una-alta despre martirele vanității, pe cari nu le sperie de pericol încă nici sacrificiul sănătății lor! Servitoarea imitează pe doamna sa, muncitoarea maimuțarește pe dama bogătană; ceea ce câștigă amarnic și ar trebui să economizeze și să folosească prudent — prădează pe zdrențe deșerte. Clasa medie imitează aristocrația, încă și pe prețul privațiunilor. Adorația modei încâlcește și gospodăria. De se poate, de nu, „salon“-ul elegant trebuie să fie, deși altminteri în domiciliul îngust abia se poate mișca. Nobilimea pe modă spesează sume enorme, cu cari s'ar putea micșora atâtea mizerii, s'ar putea stămpăra dispoziția rebelă a atâtor nemulțumiți socialiști, comuniști, proletari, șomeri, pe când așa, agravează numai calamitatea. Pe imitatoarele luxului le face păpuși vanitose, iar în clasa inferioară a societății stimulează la maimuțărie, sau ațită și nutrește pizmă și nemulțumire socială. Pretențiile modei pretind atât de imense cerințe, încât nu pe un bărbat îl sperie dela însurătoare.

Mari daune pricinuește adorația modei în lumea externă; dar încă mai triste sunt consecințele interne ale aceleia. Abstrăgând dela aceea că, mai ales în



atmosfera orașelor mai vaste, pe mulți îi duce în naufragiu moral, influența-i dăunătoare, niciodată nu întârzie să se manifesteze. Fiindcă cine își îngrijește excesiv exteriorul, își va uita de internul său și toată viața psihică și etică a persoanelor vanitoase din temelie rătește pe cale eronată. Sentimentul de datorie se tocește, glasul conștiinței amuțește și principiu conducător îi devine considerația către lume. Sufletul vanitos devine actor și în toate vorbele și faptele sale vânează impresia. Nu-i sincer mai mult, ci perfid; acum se lingusește, acum e viclean; și toate acestea poate nici nu le observă, căci sufletul scufundat în lumea externă, nu-și formează șieși idee despre starea-i internă. Pe când sufletul creștin în toate caută plăcerea lui Dumnezeu, face calculație a vanității se îndreaptă spre plăcerea oamenilor. Această vanitate feminină tiranizează și acolo, unde mijloacele necesare pentru satisfacție abia îi stau la dispoziție.

*Dauna și primejdia acestei stări sufletești desigur e clară înaintea fiecărui creștin.* Acum numai despre aceea vreau să fac mențiune, cât de dăunător influențează asupra educației. Mama vanitoasă este absolut incapabilă să-și crească copilul în mod creștinesc și cel mult diformează prototipul lui Dumnezeu în inima copilului — poate pe veci, invidicabil. Vanitatea nici a se ascunde, nici a o restrânge între limite nu se poate. Femeia vanitoasă rămâne vanitoasă și în viața-i cotidiană, încât vanitatea sa n-o va exclude nici din educație. Ba chiar aceea o va pune de principiu fundamental al educației. Pe copilul său îl deprinde la curățenie, la conduită cuviincioasă — pentru oameni; îl îmbracă elegant, de multe ori foarte costisitor — din considerație către oameni; în biserică copilul trebuie să se poarte bine, în școală să învețe diligent, pe drum să omită orice zburdalnicie nepotrivită; ca parohul-catihet, profesorul și fiecare om, s'o laude; minciună, izbucniri vehemente și similare, culpe puerile muștră și pedepse severe; atari inconveniente nimeni să nu poată constata despre copilul său. N'am de zis nimic; toate ar fi bune și corecte, numai *motivul* de ar fi altul, să-l numim: — *creștinesc*. Vanitoasa considerație îndreptată spre jude-

ata și spre plăcerea oamenilor, în sufletul copilului, va să fie resortul secret al faptelor sale, încât și dacă acolo dormitează nobile inclinații, copilul devine individualitate vanitoasă, cochetă. Acum câțiva ani gazetele au dat știri despre copilul unei familii mag-nate, care zăcea în boală gravă și simțise, deja, apropiindu-se moartea. Încă și în această serioasă clipită, copilului i-s-a iscat voia, ca să se poată vedea în completa-i podoabă funebră. L-au și îmbrăcat; l-au pus pe catafalcul ornat și acolo își dete sufletul. În loc să-i fi păsat de Dumnezeu și de sufletul său, în costumul său funebru, momindu-se vanitos, a ră-posat. Iată, aci-i fructul copt al artei de educație, a unei mame vanitoase.

Atare educație, indeosebi astăzi, este mult mai blestemată, de cum am crede sau am presupune. *Educația creștină nu se mulțumește cu externa disciplină, ce în sine însăș e pur dresură.* Învață pe copil, ca motivele conduitei sale, nu în considerația oamenilor, ci în internul său propriu, în credința sa, în conștiința sa și, peste sine, în bunul Dumnezeu, să le caute. Astfel va fi junele creștin independent de lume și de oameni, purtând în sine însuși, în conștiința sa și în teama-i divină regula faptelor sale. Dar mama vanitoasă nu știe educa astfel și această lipsă n-o poate suplini nici instrucția, nici grija pastorală a catihetului preot. Copiii moștenesc spiritul mamei lor; cresc doar ca niște mărunți craidoni și în ei spiritul creștin, spiritul adevăratei credințe niciodată nu se va coace. Aci-i cauza acelor multe experiențe triste, pe cari, cum se zice: „*copiii bine crescuți ai familiilor bune*” le oferă. Peste mai mulți ani fiecare este mulțumit cu dâșii și leagă de ei cea mai frumoasă speranță, până când șosește timpul probei. Când intră în lume, dacă își alege profesiune, legea religiei o leapadă cu atâta frivolitate, ca și jucăria lor, căci doamna lor, lumea, pe seama căreia i-au crescut și educat, pe atari lucruri „bagatele” n'a prea obișnuit să pue pond. Opera educației s'a edificat pe nisip. Și roada educației vanitoase, firește, e vanitoasă și nestatornică.

Pr. Dr. T. Potcaș.

## In noaptea de Crăciun\*)

Și la noi, ca'n orice sat,  
E veselie la Crăciun...  
Feciorii ncep la colindat  
Încă din seara de ajun.

Iar noaptea o peteac mereu  
Din casă n casă colindând,

Vestind la toți pe Dumnezeu.  
Și pe Maria laudând.

Apoi, mai de spre zori șosec  
Și cetele de copilași  
Cu „Vișlăimu mpărătesc”,  
Predându-l simplu, drăgălaș...

Iar Domnu-i alungat cu vin  
Și veseli sunt cu toții...  
Iși uit-acum de-amar și chin  
Și unchiul și nepoții.

Valeriu Gregoriu Sima.

\*) Aceasta poezie, a iubitelui nostru prieten și colaborator, d'n greșală și fără voia noastră, a rămas din numărul trecut, pentru care era destinată. — N. R.

Au apărut:

**Calendarul AGRU-lui** — Oradea, Piața Uni-  
rei nr. 3, — 10, cu lei un frumos material literar și  
religios

**Calendarul bunului creștin** — Mănăstirea  
Bixad, jud. Satu Mare — 15 lei, cu articole apolo-  
getice documentate, împotriva bapțiștilor.

**Calendarul** (almanach) „**Viața**” — Săbăoani  
jud. Roman — 15 lei, conține multe bucăți religi-  
oase foarte simpatice.

Toate acestea calendare — precum și cel dela  
Blaj și Presa Bună Iași — le recomandăm foarte  
călduros, tuturor cititorilor noștri.

## GÂNDURI PENRU ZIUA UNIRII.

În epoca de după războiu, tot mai mult se afirmă în viața socială necesitatea unei credințe și al unui ideal comun. Se pare că lipsește acea miraculoasă busolă națională, acel far lăuntric, care să îndrume toate acțiunile neamului, să electrizeze toate inimile, spre atingerea aceluiaș ideal.

Cât de animate erau întrunirile cu caracter național dinaintea de unire! Ce elan, câtă mândrie și demnitate națională! Pe fețele tuturor puteai citi acelaș crez neclintit în dreptatea lui Dumnezeu și în dreptatea Istoriei.

Prin credință și prin multe suferințe, suntem astăzi fericiți a vedea realizat acest vis mareț al strămoșilor noștri, care a necesitat atâtea jertfe.

Dar oare ne arătăm noi vrednici de această vrednicie câștigată cu sângele părinților și fraților noștri? Oare avem noi cu toții, dela Vlădică și până la opincă conștiința datoriei noastre grave față de jertfa și memoria scumpilor eroi?

Ziua unirii, este incontestabil cel mai fericit prilej de a ne dovedi recunoștința față de ei, cari cu sângele lor propriu au trasat scumpei noastre fără granițele ei firești.

Sunt nespuse de îmbucurătoare și înălțătoare de suflet în această privință, străduințele Ligii Antirevizioniste, de-a ținea trează conștiința națională, organizând și sărbătorind cu un deosebit fast această măreață zi a unirii.

Foarte mult grăitoare sunt, apoi, pildele intelectualilor noștri, cari cu deosebire în acest an\*) atît de bogat în manifestații naționale, ne dau o admirabilă dovadă de existența unei atari nesdruncinate conștiințe, în elita societății românești.

Regretabil e însă, că în masa anonimă a poporului, mulți încă nu înțeleg această datorință și, în urmare nu răspund cum se cuvine acestei înalte obligațiuni.

Pe tărâmul acesta, ca pe alte țărîmuri culturale, avem încă mult de făcut. Suntem destul de rămași, față de popoarele civilizate ale Apusului, pentru cari ziua morților și sărbătorile naționale constituie un adevărat prilej de preamărire a memoriei celor mai iubiți fii ai patriei, a Eroilor Neamului.

Să nu exagerăm. Recunoașterea propriilor scăderi este, însă, un lucru creștinesc, iar repararea lor, o virtute. Totuși, e mai bine să ne exagerăm puțin aceste scăderi, pentru a le pune în evidență, și a le îndrepta, decât acoperindu-le cu tăcere, să ne sinăgăm, sau să ne judece alții cu mai puțină competență, ori malițios.

Câți dintre părinții, frații sau copiii neuitaților noștri eroi, au înțeles să aprindă măcar o lumină la monumentul eroilor (în satele unde sunt), la ziua morților? Câți au prăznuit cel puțin amintirea supremului lor sacrificiu, în ziua învierii noastre naționale, în ziua unirii asistând la Sf. Liturgie și la parastasul pentru sufletele lor, sau spunând pentru ei o sfântă rugăciune? Onoare, celor ce-au făcut! Dar acei cari n-au făcut-o — presupunând că li s'a atras convenita atențiune — să știe, că e notă de insensibilitate sufletească, față de memoria acestor martiri ai neamului, egală cu nerecunoștința, cea mai urâtă pălămidă, care crește în acest pământ. Prin această lipsă de apreciere convenită a unui suprem sacrificiu, adus pe altarul Patriei, aceștia din urmă, nu-și dau seama că

sădesc în sufletele generației de mâine o neîncredere în destinul Neamului. Ce tărie de suflet vor putea avea ei, „când buciom suna-va să cheme pe tineri sub steaguri” dacă din nefericire, ar putea vedea multe pilde de nepăsare, față de cei mai distinși fii ai neamului, când ar vedea, că înaintașii lor — făuritori de țară — sunt îngropați deodată cu trupurile lor, și în memoria urmașilor?!

Mai multă credință în zilele de-apoi!

Aceasta să fie, ca în trecut, axa și trăsura de unire a cugetelor și simțimentelor noastre ale tuturor. Mai multă unire între frați. „Mărită nație dacoromânească, dacă te vei uni, mai aleasă nație ca tine, nu va fi” — ziceau înțelepții cronicari. Iată idealul zilei ca și al tuturor vremurilor viitoare! Mai multă dragoste creștinească, fără de care nu se poate închipui nici o unitate sufletească.

Cei chemați și aleși de Domnul în fruntea poporului, să fie luminători și apostolii ideii naționale, ca și în trecut, într-o dându-se pe sine pildă de urmat. Mereu să țină trează în popor conștiința și demnitatea națională, pe care să și-o dovedească prin participarea la toate manifestațiile de acest fel, arătându-le obligațiunea gravă „de-a ne iubi unii pe alții”, și „mai vârtos cei de-un neam și de o credință”.

Acest indiferentism pe teren naționalism, are un izvor profund, în indiferentismul moral. Cine este indiferent în datorințele față de deaproapele, față de neam și țară, acela e indiferent și în datorințele față de Dumnezeu. Și cu deosebire, aceasta din urmă, prezintă o gravitate deosebită.

În vremurile de grea restriște, toată lumea alearga la biserică. Era un sullu mareț de edificatoare credință, văzându-i prosternuți în fața Altarului Celui Preainalt, dela care primeau, ca dela adevăratul Isvor al Vieții, toată puterea de rezistență și nădejdea unor zile mai bune.

Azi, când mila Domnului ne-a mântuit din acele zile de tristă pomenire, bisericile sunt mai goale și indiferentismul religios se instăpânește în tot mai multe suflete. Aceasta este izvorul atâtor răutăți a zilelor noastre, a invidiilor, calomniilor, luptelor fratricide. Singur acesta poate explica atâtea sinucideri, cari iau proporții fabuloase, — atâtea asasinate, atâtea furturi și falimente...

În clipe de înălțare morală și națională să se desmetească toți fiii rătăciți și să se reîntoarcă pe calea, care duce la Vieață, la mântuirea sufletească și națională. Numai astfel vom putea realiza visul strămoșilor noștri: „Viitor de aur Româniea are...”

Mai multă muncă desinteresată pentru deaproapele nostru cel mai mare, pentru Neam și Țară, știind că secretul fericirii proprii este: de a face pe altul fericit. Să luăm pildă din dragostea lui Dumnezeu, care ne-a mântuit prin Fiul Său de robia veșnică și cu brațul Său, prin fiii mari ai acestui neam, de robia milenară, învrednicindu-ne să ajungem ziua mării glorioase, a unirii tuturor fraților.

Ingenunchiați în fața Ieslei, alături de cei trei Magi, să învățăm dela aceștia, și mai ales dela Domnul Isus, dragostea lui Dumnezeu și dragostea, față de deaproapele, împreună cu un adevărat spirit de jertfă și, la toată întâmplarea, să ne-o și dovedim.

Dumitru Mercea.

\*) Articolul a sosit la finea anului 1934.

## Glasul celui ce strigă în pustiu.

Vestmânt făcut din piele  
Purta, iar peste brâu  
Avea o cingătoare.  
Pornind în sus pe râu  
Ioan, cu voce tare,  
— Striga... ca din pustiu:  
„Gătiți voi dreaptă cale —  
Gătiți-o Domnului...  
Să-i facă fiecare  
Cărări Preadreptului!“...  
Și-l asculta poporul  
Și l-a numit proroc  
Iar alți: „Mântuitorul“ —  
Făcut'au chiar soroc.  
S'a adunat soborul  
Și — nu era la loc.  
— Atunci... tu cine oare  
Vei fi, dacă nici unul  
Din ăștia? — „La picioare  
Să-i cad, nu am meritul...  
Acela-i ca un soare  
Și totuși e smeritul.  
Acela-i care vine,  
Sosi-va încurând,  
Urmează după mine,  
Și-i sfânt și este blând

Ca mielul! Numai bine  
Se naște'n a lui gând.“  
Și iată se ivește  
Un cineva în zare,  
Poporul tot privește  
La călător... se pare  
Că fruntea-i strălucește...  
Venea pe o cărare  
— Acesta-i... iată-L vine!  
Priviți Mântuitorul  
Ce vine după mine!  
Se închină tot poporul  
Și scoate adânci suspine  
Ioan Botezătorul.

— „La ce vii Tu la mine  
La omul păcătos?...  
Să stau, nu se cuvine  
In fața Ta, Hristos“...  
— „Așa Ioane-i bine  
Așa este frumos...  
Se cade-acuma mie  
Să mă botez la tine  
Ca, ce s'a scris, să fie  
Adeverit cu bine...“

Așa mie și ție  
Ioane, se cuvine“.

Zicând așa, pe unde  
Picioarul Său își pune  
Poporul își ascunde  
Privirea. — E minune!...  
Din cer un glas pătrunde  
Ca tunetul, și spune:  
„Acesta-mi este Fiul  
Unic și preaiubit,  
Intru care însu-mi  
Mult bine am voit!  
Pe acest' cu toții  
De-acum să-L ascultați.

Și raze lucitoare  
L-acoperi pe El.  
Era precum un soare  
Și totuși era miel...  
Pe cer din aripioare  
Bătea un porumbel.

Mihail Robu.

### FLORI DE CRIN...

„Flori de crin“! Eu vă cunosc  
Din ziua unei primăveri,  
Când ați veni — buchet frumos —  
La patul meu plin de dureri.

Vam sărutat de mii de ori  
O, Flori de crin, simbol curat  
Al sfintei nevinovății!  
Parfumul vostru m'a 'mbătat.

Și v'asteptam cu-atâta drag,  
Iar când sosiți — în admirări  
Vă desmierdau trudiți-mi ochi  
O, sol venit din depărtări!

Eu v'am iubit cu sincer dor,  
Că 'n viața mea de pe pământ,  
Trei ani voi m'ați călăuzit  
Ca să ajung la... Domnul Sfânt.

† Susana Panea\*)

\*) Susana Panea, care scria în revista noastră sub numele de „O învățătoare abonată la Flori de crin“, la 28 Noemvrie a. tr. și-a dat sufletul său curat în mâinile Creatorului. De aceea, la dorința unei bune sore-călugărițe, care a cunoscut personal pe decedată, publicăm versurile de mai sus, cari au fost găsite într'un carnetel al decedatei, după moartea-i timpurie. În urmare, dacă „exceptional“ publicăm aceste versuri închinete revistei noastre, o facem numai din pietate față de Decedată și pentru că aceea care le-a spicuit din carnetelul decedatei a fost o Cuv. Soră Călugăriță, față de care „Flori de crin“ trebuie să aibă, și are, o deosebită considerație. Susana Panea e de loc din Mărgău, j. Cluj. A dormit în etate de 23 ani, după ce a funcționat, ca învățătoare, 6 ani. A fost un suflet ales, poate, chiar sfânt. Se împărtășia zilnic și ducea o viață creștinească de model — după cum ne-au informat cunoscători ai vieții ei. — De aceea o punem drept pildă în fața abonatelor noastre învățătoare, și rugăm pe toți prietenii Revistei, ca împreună cu noi să zică o rugăciune pentru odihna sufletului Ei.

Red.

### Nu plânge mamă.

Ai plâns în prag, cu atâta jale,  
Când am plecat strein de-acasă!  
Și-atâta dor era în vorbă-ți,  
Și frică'n fața ta frumoasă!

„Te duci, cu tine Domnul fie“ —  
Mi-ai zis încet, mărindu-ți teama...  
Și-atâte lacrimi de durere,  
Ți-a șters din ochi atunci năframa!...

Și am plecat... cu fața ștearsă  
De-atâta plâns și nedormire,  
Eu te-am simțit, cum tristă'n urmă-mi,  
Mă petreceai cu-a ta privire...

Mai plângi și azi, și de departe,  
Tăcut preasfântu-ți dor mă cheamă,  
In nopțile târzii de toamnă: —  
Te-ascult, te-ascult, nu plânge mamă!...

Ionel I. Șugar.

Egalitatea comunisto-francmasonică este demascată pre-tutindenii. După cele publicate în nrul 7—9—1934 al revistei, asupra bogățiilor imense și a garderobei mai mult decât regale, care s'a găsit la moartea evreului comunist Dowgalesky (ambasadarul Rusiei-Sovietice la Paris) notăm că în „Mexico“ al Americiei, unde stăpânește Francmasoneria și unde bisericile sunt închise, iar creștinii martirizați și azi, stăpânul ei: banditul Calles în numele comunismului pe care îl predică (fiindcă acesta îl servește!) la banca Angliei a depus 205 milioane pesos, are o fabrică de zahăr în valoare de 10 milioane, moșii în valoare de 3 milioane și jum pesos; cumpără de pe piață, dela țărani 5000 litri lapte și-l vinde serviciului Ocrotirilor Sociale, 300/o câștig. De asemenea mai este conducător și acționar principal la niște exploatari și monopoluri... grase.

Așa ferecește poporul fiicele Francmasoneriei: socialismul comunismul, bolșevismul, etc.

# VIATA

— Roman —

(17) de Sabin G. Truția.  
Capitol XIII.

Se spune că, atunci când omul e vesel și fericit, vremea îi trece în sbor, prea repede chiar; iar când sufletul îi este chinuit de griji și necazuri, clipele ce se scurg în negura vremii îi par veșnicii. Despre adevărul acestor afirmații nu poate să se îndoiască nimeni. Și totuși, pentru Marcela Desianu acest adevăr era o excepție. Căci, deși sufletul ei era pătruns de-o tristeță fără seamăn, ar fi vrut să oprească clipa vremii în loc, pentruca să nu sosească nicicând acel „mâine“, al cărui tablou respingător i se depăna prin minte ca într'un caleidoscop hidos, chinându-i sufletul până la exasperare. Din ziua când tatăl ei îi destăinuise crudul adevăr că Petrișor a plecat pentru totdeauna, rupând brusc și fără milă firul prieteniei ce-i ținuse uniți un lung șir de ani, ființa ei începu să vegeteze ca o floare uitată în glastră. Știa prea bine, că dorința nestrămutată a tatălui ei este; ca ea să se mărite cu Andrei Pănescu. Dar cu timpul ce trecea își dădea tot mai mult seama că pe Andrei nu va fi capabilă nicicând să-l iubească. Inchipuindu-și însă, că dorința tatălui ei, de-a o vedea cât mai curând măritată, se datorește numai împrejurării că la Petrișor nu mai puteau să conteze, și nădăjduind că Petrișor se va reîntoarce în sărbătorile Crăciunului acasă, a stăruit ca serbarea cununiei să se amâne până la primăvară. Fără să vizeze măcar, că tatăl ei îi jucase o farsă, își zicea adeseori: Sărmanul tată, ce mult mă iubește! Ar vrea să mă vadă cât mai curând măritată, pentruca să scape din ghiarale cămătarilor măcar dota cu care vrea să mă înzestreze. Știa apoi că tatăl ei ținuse mult la Petrișor și, cu toate că nu putea să-și explice îndeajuns plecarea lui atât de subită, totuși, ceva tainic îi șoptea, că Petrișor n'a dat-o cu totul uitării. A, ce bine-ar fi dacă ar putea să-l întâlnească! Ar privi stăruitor în ochii lui frumoși și cuminți. I-ar povesti toată durerea ce-a îndurat-o sufletul ei din clipa plecării lui. I-ar reaminti despre dragostea lor duioasă și nevinovată, care îi ținuse uniți încă din anii adolescenței și i-ar spune acum fără înconjur cât îi era de drag! Iar el, copilul duios și nespus de bun, care-i înseninase copilăria, făcând-o să uite că ea nu are mamă, o va strânge la piept cu duioșie; și,

chiar dac'ar exista între el și tatăl ei vre-o divergență, va da uitării neînțelegerile, făcând totul pentru fericirea ei.

Așa îl cunoștea ea pe Petrișor și așa visa, când sufletul ei, vrând să găsească o clipă de mângâiere, își lua sborul pe aripile gândului spre cel plecat departe...

Dar vremea trecea mereu, picurându-și nepăsătoare clipele în veșnicie și Petrișor nu se mai ivea. Crăciunul trecuse, trist și lipsit de farmec, ca niciodată în trecut; și, în monotonia zilelor ploioase ale primăverii, trecură și Paștele. Dela o vreme, Marcela își pierduse cu totul nădejdea să-l mai revadă vre-odată pe Petrișor. Și durerea i se potența din zi în zi, constatând că de-odată cu plecarea lui o părăsira și ceilalți prieteni. În deosebi era mahnită pentru atitudinea inexplicabilă alui Tiberiu Olteanu. El desigur știa unde se găsește Petrișor, căci prea au fost prieteni buni și era exclus să nu corespundeze. Pe vremuri, avocatul Olteanu venia des pe la ei, dar de-odată cu plecarea lui Petrișor, au încetat și aceste visite. În iarnă, când a fost cu tatăl ei, a tresărit de bucurie, crezând că Olteanu se va apropia să-i vorbească. În felul acesta ar fi putut afla ușor adresa lui Petrișor. Olteanu însă a salutat dela distanță, grăbind să dispară în mulțime. Adevărat că, aceeași adresă ar fi putut s'o afie și dela mama lui Petrișor, dar tatăl ei i-a interzis categoric să stea cu ea de vorbă. De ce? A putut să-l altereze atât de mult plecarea lui Petrișor, încât necazul ce-i clocoția în suflet să treacă și asupra mamei lui? Cine știe... Și totuși, atitudinea, manifestată de tatăl ei față de Petrișor și în deosebi față de mama acestuia, prea i se părea exagerată, căci, oricât de mare ar fi fost greșala și nerecunoștința lui Petrișor, în definitiv, mama lui nu era vinovată cu nimic.

Intr'o seară, a făcut chiar unele aluzii, dar tatăl ei, fără-a-i lua în seamă aluziile, începu să-i vorbească în termeni elogioși despre Andrei Pănescu. A! și cât îi era de silă când auzea rostindu-se numele acestui holtei tomnatic care îi devenise logodnic numai datorită voinței precoce a tatălui ei. Firește, își dădea pe deplin seama că ar constitui o crimă să-și lege viața de-un individ în ființa căruia totul i se părea respingător. De câteori nu s'a decis să-i spună tatălui ei, că decât să se mărite cu un individ pe care n'ar fi capabilă nicicând să-l iubească, preferă să

rămână pentru totdeauna nemăritată. Dar când îl vedea pe tatăl ei suferind și, în deosebi, când îi asculta tânguirile fără de sfârșit, voința i se topea ca un fulg ușor de zăpadă. Convinsă în cele din urmă că i'a pierdut pentru totdeauna pe Petrișor, și bine știind că cea mai fierbinte dorință a tatălui ei este ca ea să se mărite cu Andrei Pănescu, a renunțat la propria-i fericire. Iubindu-și tata cu toată căldura sufletului ei nevinovat și vrând sa-i însenineze viața morocănoasă, se căznea din răspuțeri să pară în prezența lui nepăsătoare și împăcată cu soarta. Dar noaptea, când putea să mediteze în voie, durerea ținută peste zi în cătuși, izbucnea nestingherită. Iar în zori, pernele umezite de lacrimile scurse în tăcerea tainică a nopților, unui bun observator i-ar fi explicat totul...

Inchipuindu-și, că viitorul nu i-a rezervat decât deziluzii și bine știind că în contra destinului ar fi zădărnica orice luptă, nu mai dorea nimic altceva, decât să vadă sosită cât mai târziu clipa în care va fi nevoită să stea în fața altarului alături de Andrei Pănescu.

Iar vremea trecea în sbor...

Invitațiile pentru cununie erau expediate acum de câteva zile; și într'o dimineață se pomeni că i-a sosit dela Timișoara și haina de mireasă.

— Incercați-o vă rog, îi spuse croitoreasa, despăturind cu grijă minunata haină de mătăsă.

— La ce s'o mai încerc? întrebă ea, cu gândul absent. Dacă ai cusut-o dta madam, trebuie să fie reușită.

Dar când tatăl ei își exprimă dorința că ar vrea s'o vadă îmbrăcată în „haina de mireasă“, primi fără șovăire.

— Sunteți admirabilă! exclamă croitoreasa extaziată, contemplând acum dela distanță minunata siluetă.

— Iți par frumoasă? întrebă ea, cu buzele crispate de-un zâmbet trist, aproape imperceptibil.

— Da, dșoară, sunteți frumoasă ca o zină!

Ce folos... gândi ea, clătînând din cap posomorită, dacă această frumoșă nu pot s'o dăruiesc aceluia pe care îl iubesc...

În aceeași zi tatăl ei îi anunță radios și fericit, că a primit dela Andrei o scrisoare prin care își anunța sosirea pentru a doua zi.

— Iată, scumpa tati, asta e pentru tine... îi spuse apoi, întinzându-i zâmbind mulțumit o ilustrată cu vederi din Cernăuți.

Ea luă ilustrata și, fără să-i dea vre-o atenție, o aruncă în cutiuța cu scrisori așezată pe pian. De multă vreme nu mai citea scrisoriile lui Andrei.

După cină, tătăl ei, întinerit ca prin farmec, începu să-i vorbească despre programul privitor la desfășurarea serbării cununiei, întocmit după lungi și minuțioase chibzuiele. Firește, n'a uitat să-i spună că Andrei va sosi întovărașit de mamă, soră, și soțul acesteia, căpitanul Sandu.

— Va fi frumos ca în povești! spuse el, scuturând pe scrumieră cu gest de nabab cenușa țigării de foi. Ceremonia religioasă se va oficia în biserica din Timișoara. Ce-i drept, s'ar putea oficia și în bisericuța noastră din sat, dar mi-am permis și luxul acesta, din considerații față de Andrei; căci fără 'ndoială, cu cât va fi mai mare fastul, în aceeași măsură se va potența și mulțumirea lui. Iar masa, la care vor lua parte cel puțin optzeci de invitați, rude și prieteni, va fi servită în localul celui mai elegant restaurant. Adevărat că luxul acesta e cam costisitor, dar pentru reușita serbării aș fi capabil să jertfesc totul. Las' să vadă invidioșii că Tudor Desianu mai trăiește încă!

Și după ce îi vorbi câteva ore, descriindu-i până în cele mai mici amănunte programul care avea să sfârșească prin retrageri cu torțe, își ridică privirea spre vechiul ceasornic de perete, care măsoara vremea în tic-tac monoton și întrebă domol:

— Tu nu găsești nimic de obiecționat la cele ce ți-am spus?

Nu, tată, șopti ea, cu sufletul chinuit de griji. E bine tot ceceae găsești Dta de cuviință.

— Faptul că ești pe deplin mulțumită îmi servește spre bucurie, spuse el, mângâindu-i ușor buclele castanii; și după câteva clipe de tăcere reluă gânditor: Cum trece vremea... Iată, se apropie miezul nopții. Azi dimineață m'am pomenit din somn pe de timpuriu și acuma mă simt și eu obosit.

Du-te și te odihnește scumpa tatii, pentru că mâine, pe când sosește Andrei, să fii veselă și senină.

Sorbi câțiva picuri de apă și, apăsând capătul țigării pe scrumieră, se ridică dela masă încet.

— Noapte bună scumpa mea!

— Noapte bună tată!

Retrasă în camera ei, Marcela aruncă prin semi-întuneric o privire fugară spre patul așternut, apoi grăbi să ridice fitilul lămpii așezată pe noptieră sub abat-jourul roz de mătase.

Ce bine-ar fi s'o cuprindă acum un somn adânc din care să nu se mai deștepte niciodată! gândi ea, fixându-și în gol privirea împaiangenică. Dar zadarnic ar încerca să-și dea odihnei trupul sfârșit de oboseală, căci grija zilei de mâine nu i-ar da răgaz să adoarmă.

Stătu o vreme așa, nehotărîtă, apoi, mai mult instinctiv și sub presiunea unui imbold vag, scoase din sertarul unui scrin o cutie de abanos și, așezându-se trudită pe pat, răsturnă conținutul cutiei pe perna de damast.

După plecarea lui Petrișor, lucrul acesta îl făcuse zilnic și, mai ales în nopțile de insomnie, petrecuse ceasuri întregi contemplând portretele aceluia pe care îl iubea și citindu-i scrisorile pline de duioșie, așa că, dela o vreme acest obicei devenise pentru ea o a doua natură.

Cât e de draguț în straietele lui țărănești! își zise, contemplând înduioșată portretul lui Petrișor, din timpul când era licean în clasa întâi. Privirea ochilor lui senini e fermecător de blândă! S'ar putea s'o fi mințit această privire? Sau poate a afirmat un neadevăr acela care a spus că „ochiul e oglinda sufletului”? Ce-i drept, omul se schimbă ușor.

Și, datorită împrejurărilor — în deosebi mediului — din copilul blând și cuminte, cu timpul ce trece, poate să devină un excroc și criminal. Petrișor însă nu s'a schimbat de loc! conchise ea, purtându-și privirea peste portretele înșirate pe pernă. Deși anii au trecut, ochii lui au rămas aceiași, cumiți și fermecător de duioși!

Din cadrele unui portret, care înfățișa un tânăr frumos, îi zâmbeau doi ochi senini...

Acest portret Petrișor îl trimise în vara anului 1917 la adresa lui Desianu, care zăcea rănit într'un spital din Moravia. În scrisoarea alăturată lângă portret, Petrișor îi spunea: La examenul de bacalaureat am reușit așa dupăcum era de prevăzut. Cu toate șicanele îndurate din partea comisiei examinătoare, din cei patruzeci și opt de elevi cari s'au prezentat la examen, premiul întâi l'a obținut valahul Petrișor Stoica. S'a dovedit și de data aceasta că Banatul românesc e „fruncea”. Relativ sunt vesel și fericit. Acest „relativ” se datorește împrejurării că Dta, nene Desianu, care mi-ai fost în totdeauna ca un tată bun, zaci rănit în țară streină. Ce curios... Soldatul român își varsă sângele nevinovat pe fronturi depărtate, pentru menținerea unui imperiu putred și îmbătrânit în

rele, iar Românilor rămași la vatră — și în deosebi intelectualiilor — li se fac zilnic mizerii. Am putut constata acest lucru dureros și cu ocazia examenului de bacalaureat. Imi dau seama, că această scrisoare, înainte de-a sosi la destinație, poate să treacă și prin cenzură. — Bieți Mirmidon! Din gloria bazată pe falsitate și minciună nu le-a rămas altceva decât să cenzureze scrisori nevinovate, în cari se găsesc uneori refrenuri din durerea milenară a unui neam de iobagi. Dar chiar să treacă prin cenzură, puțin îmi pasă! Dta nene ești căpitan de husari și știu că ți-ai făcut pe deplin datoria de soldat; iar eu sunt recrutat de câteva zile și cea mai mare pedeapsă ce ar putea să mi-o croiască puternicii zilei, ar fi să mă expediez cât mai curând pe front. Cu acest intermezzo, mă reîntorc la firul povestirii mele. Știi și Dta nene, că după obiceiul moștenit din vremuri vechi, elevii cari se prezintă la examenul de bacalaureat, iau parte și la banchetul numit „exitus”. Firește, acest banchet se termină de obicei cu chef. Unii chefuiesc de bucurie că au reușit la examen, iar alții de necaz că au rămas repetenți...

După câțiva ani, făcând ordine într'un dulap cu haine, Marcela găsi această scrisoare și portretul în buzunarul unui veston milităresc. Și din ziua aceia le păstră între lucrurile ei.

Terminând cu cititul, puse scrisoarea în plic și privi iarăș spre portrete...

Cât de slăbit și trist i se părea cadetul Petrișor, în fotografia ce o trimise din Laibach, în timpul când era convalescent. Era fotografiat alături de Olteanu, pe-atunci sublocotenent, și în partea de sus a fotografiei era scris cu litere frumoș desenat „Prietenii”. Dar oricât părea de trist, ochii lui își păstrau expresia cuminte și duioasă. Tot astfel și în portretele din timpul când era student la Unniversitate. Contemplă o vreme portretul cel mai recent, cu dedicația „scumpei mele Marcela” și îl confruntă cu fotografia minuscule din timpul când Petrișor era licean în clasa întâi. Și ce multă asemănare găsea între aceste două. Avea impresia că Petrișor nu s'a schimbat de loc. Atâta doar, că aici era înfățișat ca inginer, bărbat în toată firea, iar dincolo ca băiețuș. Dar ochii lui senini și nespuse de frumoși aveau aceeași expresie, cuminte și duioasă. Da, Petrișor nu s'a schimbat de loc! conchise ea.

(Ve: urma.)

## CRIMINALII CEI MAI ORDINARI.

Ne mirăm de crimele care se înregistrează mereu pe răbojul vremii.

Vina, cele mai de multe ori, nu o poartă cei taxați cu titlul de „criminali“.

Decât aceștia, sunt alții neasemănați mai mari criminali, cari așa de frumos știu să-și acopere crima lor hidoasă, ori așa de bine se adăpostesc sub scutul legii, încât dacă un individ ar cuteza să-i spună pe față, ceace este: criminal, — cel îndrăzneț — ar înfunda pușcăriă, dacă nu — într'n chip misterios — ar fi expedit, și dânsul, pe cealaltă lume.

Să nu lungim vorba.

Dacă considerăm crima uciderii din punct de vedere creștinesc (doar' ne place să facem atâta paradă din creștinismul nostru... extern!), dacă am analiza-o din punct de vedere al „păcatului“ făptuit, vai, între mulți vinovați de prin cele beciuri, câți oameni de o cinste eroică am găsi, câți martiri și câți sfinți!...

Așa a fost în epocile preistorice, așa în primele veacuri ale creștinismului, în evul mediu și așa în zilele noastre: oameni cinstiți condamnați la beciuri și surghiun, iar adevărați vinovați: călăi, bandiți ordinari, în mașini-lux, în vagoane cl. I, etc., etc.

Ar fi imposibil să medităm crima uciderii din toate punctele de vedere. De aceea ne vom opri — în aceste rânduri — la un singur lucru, spre care țintește acest articol. Vom căuta să găsim criminalii cari — în mod f. deghizat — prin o lege șireată, încetul cu încetul vreau săucidă toți copiii de Români, ca / astfel cât, mai curând să-și poată ajunge idealul: distrugerea Neamului Românesc, în Țara Românească. Mai întâi însă, vom lămuri următoarele lucruri:

A ucide un om nevinovat, care niciodată nu ți-a făcut rău, este neasemănat mai mare păcat, decât ca, într'un moment de nesocotință, să ucizi pe unul care te-a prigonit, nedreptățit și asuprit. Dacă omul pe care îl ucizi este un copil, crima devine bestială; și dacă copilul, la vieața căruia atentezi, este în imposibilitate de-a se apăra, măcar prin țipete, cum e cazul la ucidera copilului în sânul mamei (avort), crima devine de-a dreptul diabolică; și întrece ori ce închipuire, când, pentru a faptui liber astfel de crime, te subtragi dela pedeapsa prea bine meritată, îți crezi tu însuți legi favorabile, ca sub scutul lor, în văzul lumii și împotriva voinței lui Dumnezeu, să faci cea mai oribilă crimă ce se poate imagina: crima de-a ucide (cu duiumul) copii nevinovați, concepuți fără de vina lor, cari nu se pot apăra și cari, pe de-asupra, îi mai excluși și dela fericirea cerească, ucigându-i înainte de-a putea fi botezați. Tocmai de aceea, dacă ai ucide o mulțime mare de oameni, nu ar fi așa de mare „păcat“, ca și când ai face un singur avort! Nu găsești cuvânt pentru a califica, după vrednicie, monstruositatea crimei avortului. Cu atât mai mult când te gândești, că a-aceasta crimă se întâmplă din inițiativa, sau cel puțin cu asentimentul, Mamei!

Și totuși, între legiuitorii români (?) și creștini (!) există câțiva reprezentanți ai Infernului, cari vreau să ștergă a cincia poruncă din decalog. Vreau uciderea „nepedepsită“ a copiilor de Români! Vreau împușinarea nașterilor românești (căci jidoavcele tot câte 10—12—20 de copii vor avea!). Vreau, adică,

disparația înceată, dar sigură, a poporului românesc de pe fața pământului, iar până atunci, capitularea lui sub călcâiul strivitor al Francmasoneriei-jidovești.

Iată *secretul* străduințelor criminale dela Corpurile Legiuitoare, străduinți concepute în hrubele întunecoase ale masoneriei cari sunt păzite, se zice — ah, pare că nu-mi vine a crede! — de Armată Română! Și iată că — fără să vreau! — am spus și isvorul (...) *infernalelor* străduinți!

Dacă scriu aceste rânduri pline de o revoltă sfântă — izvorită din dragoste nețărmurită de Neam — revoltă îndreptățită și îndreptată împotriva streinilor, ori falșilor români, cari vreau legiferarea crimei avortului, este nu pentru ca să împiedec votarea unei astfel de legi criminale. Masoneria — „în Țară la noi“ — este mult mai puternică, decât să ne gândim că ar putea fi împiedecată la îndeplinirea comploturilor urzite în negrele-i hrube. Ea va putea deci, să-și impună voința sa în fața Parlamentului. De aceea, dacă nu va interveni o minune cerească — de care nu suntem vrednici. — legea se va vota precum o vor impune reprezentanții. In urmare nici nu încercăm a crede altfel, ci numai a lămuri pe bunii creștini — cititori ai revistei noastre — asupra pericolului ce amenință Neamul Românesc, prin votarea unei astfel de legi draconice, care ori de câte ori se va vota în parlament, tot **lege criminală va rămânea pe veci!**

*In rezumat:*

*A ucide — în afară de cazul legitimei apărări — totdeauna e păcat.*

*A ucide un om adult nerinovat, este mai mare păcat, decât a ucide unul vinovat.*

*A ucide un copil (care totdeauna este și nevinovat!) e mult mai mare păcat, decât a ucide un adult. Și tot mai mare e când copilul nu se poate nici apăra; iar cazul uciderii unui copil înainte de-a putea fi botezat (cazul avortului) este incalificabil.*

*Deci: avortul e cea mai mare crimă făptuibilă față de un om și nici într'un caz nu este scuzabilă.*

*Prin reglementarea avortului propusă de . . . se va ajunge la scăderea, iar apoi, la dispariția Neamului Românesc.*

*Aceasta este, de altfel, și ținta legiuitorilor-masoni.*

*Și dacă liberezi comiterea avortului, (cel mai mare păcat) devii autor moral al păcatelor mai mici (ucideri de oameni adulți!) Si astfel deschizi calea spre anarhie!*

*Iar acum, iubiiți cititori, vă rog, spuneți-mi se sunt cei ce vreau legiferarea avortului?!*

**Ah ei, . . ., sunt criminalii cei mai ordinari!**

**Păr. Teofil A. Bălibanu.**

Pe când vor apare aceste rânduri, lumea va fi informată pe alte căi că Sarre-ul a trecut în posesia Germaniei. Motivul? In Franța stăpânește, ca în România, Francmasoneria și cetățenii din Sarre, s'au săturat cu fericirea acordată lor de Masonerie.

\*

In toate statele din Apus tinerimea universitară este bine încheată în asociații religioase. Așa ceva se face și la noi. Până în prezent însă nu toți tinerii își dau seama de importanța acestei organizări. Vor crește.. tinerii și se vor cumiși. Atunci, sperăm, vor crește și organizațiile creștine studentești!

# S C R I S O R I

MAMĂ DRAGĂ,

Sunt departe de tine, într'o cameră acoperită cu pământ.

Sufletul meu e sbuciumat și multe gânduri mă frământă.

Privind afară, prin fereastra cu zăbrele, te văd ca pe o icoană, tipărită pe bolta clară a ceriului.

Figura ta e așa de tristă și ochii tăi mă privesc cu atâta înduioșare.

Lacrimi curate, ca picăturile de ploaie bine-cuvântată, se scurg încet pe fața ta brăzdată de suferinți și unindu-se sub bărbie, se prăvălesc în jos.

Privindu-te, ca pe o sfântă, cu dragoste și cu recunoștință, din fuiorul timpului trecut, se toarce prin fața mea, firul amintirilor.

\*

Te văd mamă, în alte vremuri — cu mine în brațe.

Erai tânără, frumoasă și voinică.

Și mândră de primul tău fecior, cu care te-a dăruit Dumnezeu. Te gândea atunci, că el va fi springinul tău la albite bătrâneți.

Nădeidea ta și ajutorul tău.

Mai târziu mândria ta de mamă și sufletul de româncă bună, te-au îndemnat să-ți duci copilul să învețe carte la oraș, deși era o stăpânire streină.

Te revăd și'n timpurile acestea, cum veneai cu desăgii în spate, aducând odorului mâncare și hăinuțe curate cusute, de mâna ta, ca să nu se rușineze printre ceilalți.

Cu câtă bucurie tindeai spre oraș, să-ți vezi copilul și să ascuți numai cuvinte de laudă despre el, și sângea care o depunea la școală.

Și eu creșteam odată cu timpul și cu speranțele tale, care nu-ți dădeau răgaz să te mai gândești la tine și la toate greutatețile pe care trebuia să le înduri.

Erai numai bucurie, pentru copilul tău. Iar în vacanțele, cari, mă aduceau iar lângă tine și în satul meu, cât te simțeam de fericită, în dumineci și sârbători, când urcam laolaltă la biserecuța dela marginea satului și cântam „apostolul” în admirația credincioșilor.

Și când mergeam la hotar, să te ajut puțin la munca grea a câmpului, cu câtă înțelegere de mamă, mă scuteai de ceiace era mai greu și ți-se părea, că ar obosi prea mult brațele mele neobișnuite.

A venit apoi războiul.

Războiul care a înclăștat în luptă toate neamurile pământului, ținind o rânduire nouă, mai dreaptă și mai cinstită.

Tu ai rămas, cu o mulțime de copii în jurul tău.

Câtă teamă, emoții, grije și muncă pentru toți.

Dar Dumnezeu, îndurându-se asupra noastră, a Românilor, și judecând nenumăratele jertfe săvârșite în decursul veacurilor și timpul din urmă, ne-a adunat laolaltă într'o Românie mare și frumoasă.

Am înviorat cu toții și ai înviorat și tu.

Ne aflăm în țara noastră; se vorbea pretutindeni limba strămoșească.

Nu mai eram sluji, eram liberi!

Eram stăpâni!...

Așa credeam...

\*

Copilul tău putea să îndrăznească până la cea mai înaltă învățătură.

Nu mai era nevoit să rămână dascăl, sau popă în satul lui, tot ceiace putea nădăjdui sub cealaltă stăpânire.

A îndrăznit și a învățat.

A plecat la școli mari, pe unde nici cunoștințele tale legate de pământul satului și nici făptura-ți tot mai firavă, nu-l mai puteau urma.

Mângăerea ta și de acum, — ca și de altă dată — erau numai veștile care-ți spuneau că flăcăul tău învăța bine, era cinstit și cuminte și că, împreună cu alții, tot tineri și cum se cade, s'au legat cu gânduri mari, să lupte pentru înălțarea Patriei și a Țării noastre de acum.

De timpurile acestea sunt legate și marile tale suferințe pe care le-ai îndurat și pe care niciodată tu nu le-ai putut înțelege.

O! Decâte ori privind în fața ta, acum sbârcită și suptă, — nu ceteam nedumerirea care-ți rupea sufletul, când mă întrebai: „Dece vă bat? Dece vă închid? Voi doar n'ați făcut nici un rău și nici o nedreptate?”...

Căci, iubită mamă, îți văd lacrimile și noaptele nedormite și pline de gânduri, cu care m'ai întovărășit totdeauna la suferințele mele, trăite după gratii.

\*

Când scriu aceste rânduri sunt iarăși scos din rândul oamenilor liberi. Nu sunt singur, suntem mulți. Totul e jilav aici, numai gândurile noastre sunt uscate și curate. Acest gând ți-l trimit întreg ție. Ție, care stăruiești cu figura-ți tristă, pe bolta ceriului.

Nu e un gând, e o rugăciune.

Cea mai simțită și sfântă rugă, pe care am înălțat-o către Dumnezeu, pentru mângăerea și liniștea ta sufletească.

Pentru tine, Mamă.

Și acum trimite-mi binecuvântarea ta, să pot lupta și suferi înainte.

Fiul tău Ionel.

## C R O N I C A

Ziarul românesc și creștinesc „Dacia”, care era să reapară în 15 Oct. a. tr., era să apară din nou la 15 Ianuarie a. c. S'a împlinit nu dorința creștinilor-români, ci a evreilor, mai ales a ziarelor Dimineața, Adevărul, A. B. C., etc. După ce, cu greu, iarăși a primit autorizația de-a apare, cu ceva înainte de data apariției, i-s'a retras (după cât știm a treia oră autorizația.

Jidoviți, bucurați-vă!

Români, revoltați-vă! (dar numai în sufletul vostru).

Creștini, suspinați — pentru aceasta bătaie de joc.

\*

Inspectoratul Chișinău voind să nu mai găsească

în toate clasele școlilor secundare elevi și eleve bolnave de boli venerice, a hotărât; examinarea medicală, îndepărtarea celor bolnavi din școală, până la vindecare mărirea personalului la spitale și descinderi inopinabile la casele de toleranțe.

Și dnii inspeetori cred că aceste măsuri sunt suficiente pentru reintroducerea moralității în școlile secundare, aproape total demoralizate. Cred, fiindcă aceste măsuri sunt dictate de spiritul francmasonic, care oprește pe aderenți să-și arunce ochii asupra marelui lui Hristos, deși numai aceasta morală va stârpi imoralitatea și bolile venerice din școli.

Când vom avea profesori și profesoare, cari contrar celor mai mulți de azi, vor trăi creștinește, școlile vor înflori; dar până atunci vor merge înainte, cu pași repezi, spre veștețire.

## RĂSPUNSURI

dăm celor ce ne cer lămuriri — ori sfaturi — în chestiuni de „morală” și viață practică religioasă. Răspunsurile se dau în ordinea primirei corespondenței. Întrebările să fie clare și nici prea lungi, nici prea scurte. Cei ce ne scriu, să menționeze și numele sub care doresc să primească răspunsul. Scrisorile insuficient timbrate se refuză.

106. **Doina de pe Mureș.** Demult m'ai rugat să ți dau unele informații asupra „pocăiților”, dar am întârziat așa de mult cu răspunsul. Pe lângă toată bunăvoința, până în prezent, n'am putut.

Sub numele de „pocăiți” se prezintă, în fața poporului credincios, mai multe secte religioase, căroa mai de dreptul li-s'ar putea da numele de „rătăciți”, pentru că rătăciți și sunt.

Înțeleg, ca cineva, „să se pocăiască” prin po-

căința cea adevărată, sf. Mărturisire. Pretinșii „pocăiți” însă, nu se pocăiesc, ci rătăcesc. „A se pocăi” înseamnă a se lepăda de păcate și a se întoarce la Dumnezeu. Rătăciții nu se lapadă de păcate (pe cari le fac și pe mai departe, numai că mai pe ascuns) ci se lapadă de Biserică, de Cruce, de Maica Sfântă, de Sf. Euharistie și de toate sacramentele și alte multe lucruri bune. A se lepăda de aceste lucruri bune nu e „pocăire” ci „rătăcire”. De păcate se lapadă (se pocăiește) omul prin Pocăința cea adevărată: spovedania, mărturisirea bună, iar nici decum prin rătăcire.

Dovezi pentru combaterea bapțiștilor vei găsi în câteva broșuri ale episcopului ort. Dr. Gr. Comșa, și într'o foarte documentată broșură dela Mănăstirea Bixad: Călătoria la Iad cu Scriptura în mână. Totuși cea mai completă lucrare pt. combaterea sectelor, eu cred că este a Păr. Canonic Dr. Nic. Brinzeu Lugoj, numită: Pocăiții.

107. **Lyra.** Mă întrebi despre „baluri”. Las pe sf. Francisc de Salles să vorbească: „balurile cele mai bune nu sunt bune de loc”. (Vezi „Îndrum. la viața evlav”, pag. 253) prin aceasta, cred am spus totul.

108. **Lia albă.** Recunoștința e o floare rară, care nu înflorește decât în sufletele alese.

109. **Maria.** Imi pare bine, că vrei să-ți formezi o bibliotecă bună. În formarea ei te orientează după „Vitrina Cărților Bune”.

110. **Ana.** Era să uit, dacă nu-mi aduceai aminte. La începutul fiecărui an, creștinii, cari nu pot ține sever toate posturile (și e f. greu postul-sever) trebuie să-și ceară dispensă dela parohul propriu, ori direct dela episcop. Altfel păcătuiește cel ce nu ține postul. Pentru ori ce dubiu, în cauză, e bine să se ceară sfatul unui preot bun.

## POSTA REDACȚIEI

Anunțăm pe iubiții noștri colaboratori, cari scriu la revistă, că Păr. Redactor își ia un concediu de două luni: dela încheierea numărului prezent al „Florilor de crin”, până la încheierea celui de pe Martie. În timpul concediului va fi înlocuit de către Păr. Profesor Cornel Andrea, colaborator intern al revistei. În urmare, rugăm pe toți aceia cari, în acest timp, vor trimite articole, să serie de-a dreptul pe numele Păr. Profesor la Șimleul-Silvaniei.

**Dș. R. O. în M.** Mulțumim pentru „dedicația” închinată revistei „Flori de crin”. Se vede că o iubiți și, pentru aceasta, ne bucurăm. Cu toate acestea nu putem publica dedicația, din motivul că este împotriva convingerii noastre să publicăm în revista noastră laudele cari se aduc revistei noastre. Deși ne-am ferit și până în prezent de aceasta, dacă am publica toate laudele și dedicațiile ce ni-s'au trimis — deloc nu exagerăm când zicem hotărât că: ar trebui ca un număr întreg al revistei să-l umplem numai cu laude și dedicații. (Celor ce n'ar crede, le-am putea dovedi oricând!) Ceeace facem cu rândurile repausatei † Susana Panea, este o rară excepție, care o facem numai pentru că Ea nu mai este în viață. De alt fel — peste tot — poezii nu publicăm bucuos, decât ale celor verșati în ale poeziei. Cei ce ne trimit versuri o știu aceasta. Și Dv. v'am dovedit că proză publicăm mai bucuos, decât versuri.

La numărul prezent alăturăm: „Cuprinsul anului 1934” și „Vitrina Cărților Bune”, ambele pe o foaie volantă.

— Citți „Bibliografia” la pag. 2, pag. 8 și 9 jos.

— Formați-vă o bibliotecă personală, după sfatul „Vitrinei Cărților Bune”.

## Posta Administrației.

Mulțumim abonaților, cari, la începutul acestui an, mai mult ca oricând, s'au silit a-și face datoria față de revistă. Turtura mulțumim sincer pt. dragostea arătată revistei, dar mulțumiri speciale transmitem celor ce au binevoit a onora revista cu:

Abonamente de Incurajare	Lei
Dna Elena Pop Hossu Longin, Băsești	300
Rvs. Dr. Ioan Georgesou canonic, Oradea	300
Dra Florentina Bucur, Săcădate	300
Dna Veronica Boros, Simleu	180
Dna Emilia Coroiu, Turda	150
Dra Ardelean Clara, Ambud	120
Dna Timi Aaron, Mihalț	120
Dna Elena Gh. Chișiu, Bicz	120
Dra Angela L. Selăgian, Beiuș	100
Păr. Teodor Matei,	200
Dra Elena Flueraș,	100
Dra Eleonora Hetco,	100
Dna Ludovica Rusu, Turda	100
Păr. Vasile Smigelschi, Sâncel	100

Păr. Teofil Hossu, Milaş	120
Dna Ludovica Vetișan, Porț	120
Dr. Ioan Cozma, Turda	100
Dr. Ioan Iepure, Baia-Mare	100
Dna Elena Dăianu, Alba-Iulia	60
Dna Lucreția Socaciu, Teiuș	120
Dna Ecaterina Ciolan, Câșel	180
Dra Leontina Năprădean, Motș	100
Păr. Vasile Bosca, Ghida	120
Prot. Arton M. Popa, Reghin	120
Prot. Clemente Pandrea, Cluj-Mănăștur	100
Dra Luiza Covaciu, Ulmeni	250
Dna Valeria Ardelean, Boșca	100
Dra Livia Pop, Oradea	200
Drele Elena și Vioara Terdic, Petreu	100
Dna Ana Duce, Turda	120
Dra Aurelia Solomon, Crasna	180
Dr. Dr. Eugen Rusu medic dir. Geoagiu	120
Dr. Dr. Ioan Popovici med sec. »	120
D. Victor Boca preot unit, Cigmău	120
Dș. Maria Muia Invătătoare, Geoagiu	100
Dș. Leontin Motentan, Inv.	100
M. On. D. Ioan Enea preot unit Orăștie	120
Dș. Maria Cue studentă, Geoagiu	100
Dș. Maria Dumitrescu stud., »	100
Dș. Mia Totoiu profesoară, »	100
Dr. Constantin Velescu locot. »	120
Dr. Cons. Tocineanu locot. »	120
Dș. Irina Dugășeseu stud. »	100
Dș. Melania Vârzoiu stud. »	100
Păr. Ioan Crișan preot unit »	120
Dș. Gizella Poenar, »	120
Dș. Florica Oprită funcționară Orăștie	120
Dr. Grigore Diaconu locot., Geoagiu	120
M. O. D. Valer Goron prot. ort. »	120
Dș. Chița Avriganu stud. »	100
Dr. Octavian Croitoru stud. »	100
Dș. Stella Cizmas, stud. Silagiu	100
Dr. Laurențiu Sima, prof. Șimleu	100